

15. LUKU

”LUNNAAT KAIKKIEN EDESTÄ” SOVITUKSEN AINOA PERUSTUS

Ei sovituksista ilman lunnaita — Taatut, mutta ei pakotetut — Lunastajaksi tulemisen etuoikeus — Mitkä lunnaat maksettiin ihmisten edestä? — Vanhurskauttaminen uskon kautta tehty mahdolliseksi — ”Te olette kalliisti ostetut” — Kenen kautta? — Keneltä? — Mitä tarkoitusta varten? — Kuinka rakkaus ja oikeus myötävaikuttivat — Lunastushintaa ei otettu takaisin — Lunastus, ei anteeksiantaminen — Universalistien väärät johtopäätökset — Oikeuden suhde lunastushintaan — ”Ei ole muuta nimeä” — Lunnaat, sijaisuus — Oliko jokin muu lunastussuunnitelma mahdollinen?

”Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus oli annettava aikansa (kreik. oikeina aikoinaan).” — 1 Tim. 2:5,6

IHMISEN sovittaminen Jumalan kanssa riippui täysin siitä, että voitiin esittää hyväksyttävä sovitusuhri hänen syntiensä edestä. Niin kauan kuin Jumalan tuomiota, ”kierousta”, ei oltu käännetty pois ihmiskunnasta, niin kauan se oli esteenä ihmisen ennalleenasettamiseksi ja hänen saattamiseksi nauttimaan Jumalan suosiota, yhteyttä ja iankaikkista elämää. Jumalan oikeus voi sanoa ihmiselle ainoastaan: ”Sinä olet syntinen; Eedenissä tekemäsi tahallisen rikoksen kautta olet saattanut itsellesi onnettomuutesi. Kuolemantuomio, jonka silloin langetin sinusta, on oikeudenmukainen, enkä minä voi lakkauttaa sitä tulematta ristiriitaan oman vanhurskauteni kanssa, joka on minun valtaistuimeni, valtakuntani, perustus. (Ps. 89:15) Tuomiopäätökseni täytyy sentähden pysyä lujana iankaikkisesti. Sinun täytyy kantaa se, ellei hyväksyttävä sijainen ota sinun paikkaasi tuomion alaisuudessa.”

Olemme nähneet, että se rangaistus, johon ihmiskunta tuomittiin, ei ole iankaikkinen vaiva, vaan kuolema, kuten Luoja selvästi ja epäamättömästi sanoi Aadamille. Jos oletamme, että tottelemattomuutta seurasi jokin muu rangaistus kuin kuolema, olisi sama olettaa, että Jumala menetteli epärehellisesti Aadamin ja Eevan kanssa Eedenissä — että hän valehteli heille ja petti heitä. Olemme edelleen nähneet, että kuolema on synnin oikeudenmukainen rangaistus — että elämä oli lahja, jonka sai omistaa määrättyillä ehdoilla ja että Luojalla oli täysi oikeus ottaa lahja takaisin. Ei vaadi suurta ajattelukykyä huomata, että iankaikkinen vaiva ei olisi ollut oikeudenmukainen rangaistus Aadamin kielletyn hedelmän syömisestä — vaikka hän olisikin tehnyt tottelemattomuuden syntinsä mitä suurimmalla ajateltavissa olevalla tahallisuudella ja harkinnalla; ja vielä epäoikeudenmukaisempaa olisi ollut Aadamin synnin tähden rangaista iankaikkisella vaivalla hänen miljardeja jälkeläisiään. Mutta kuolemantuomion — kaikkine hirvine sairauksineen, onnettomuuksineen ja tuskineen — joka kohtasi Aadamia ja jonka hän antoi luonnollisena perintönä jälkeläisilleen (niin kuin saastainen lähde ei voi antaa puhdasta vettä), jokainen voi huomata järkeväksi ja oikeudenmukaiseksi — tuomion, jonka edessä jokainen suu tukittaisiin; ja kaikkien täytyy mukautua tähän oikeuteen — Jumalan hyvyteen ja ankaruuteen.

Kun varmasti tiedämme mikä on synnin rangaistus, voimme helposti huomata, mitä oikeuden täytyi vaatia korvaukseksi tästä rangaistuksesta, ennen kuin kirous voitiin lakkauttaa ja rikollinen päästää vapaaksi suuresta vankilasta, kuolemasta. (Jes. 61:1) Niin kuin kuolema ei tullut sen tähden, että koko suku oli tehnyt syntiä, vaan koska yksi ihminen teki syntiä, niin että kuolemantuomio langetettiin suoranaisesti ainoastaan Aadamin ylle ja ainoastaan epäsuorasti hänen sukunsa ylle, perinnön kautta — ja täydessä sopu-soinnussa tämän tosiasian kanssa Oikeus voi vaatia ainoastaan vastaavan hinnan — Oikeuden täytyy sen tähden vaatia jonkun toisen elämän Aadamin elämän sijaan, ennen kuin Adam ja hänen sukunsa voidaan päästää vapaaksi. Ja jos tämä rangaistus maksettaisiin, sen kautta koko rangaistus olisi suoritettu — yksi uhri kaikkien edestä, niin kuin yksi synti turmeli koko suvun. Olemme nähneet, että täydellinen Adam, rikkoja, joka tuomittiin kuolemaan, ei ollut enkeli eikä ylienkele eikä henkiolento, vaan ihminen — vähää vähempi enkeleitä. Ankarin oikeus ei sen tähden voinut vaatia sijaiseksi enempää eikä vähempää kuin Aadamin omaa lajia olevan olennon, ihmisen, joka olisi täydellinen ja vapaa kuolemantuomiosta, niin kuin Adam alussa oli. Voimme nähdä, ettei ihmisten keskuudesta ollut löydettävissä sellaista sijaista, koska he kaikki polveutuivat Adamista ja jakavat sen tähden perinnön kautta hänen rangaistuksensa ja rappionsa. Sen tähden täytyi olennon taivaan hovista, henkiolennon, ottaa inhimillinen luonto ja sitten antaa itsensä lunnaiksi Aadamin ja kaikkien niiden edestä, jotka hänen kauttaan olivat menettäneet elämänsä.

Niiden enkelien joukossa, jotka säilyttivät ensimmäisen tilansa ja uskollisuutensa Jumalaa kohtaan, olisi epäilemättä ollut monta, jotka mielellään olisivat tahtoneet suorittaa Isän tahdon ja tulla ihmisen lunastushinnaksi; mutta tehdä se merkitsi suuria koettelemuksia, vaikeaa koetusta uskollisuuteen nähden Jumalaa kohtaan, ja sen tähden se joku, joka siten osoittaa vihkiytyneisyytensä, uskollisuutensa ja uskonsa, katsottaisiin arvolliseksi saamaan kaikkein korkein asema Jumalan henkitasolla olevien lasten keskuudessa, yläpuolella kaikkien enkelien, herrauksien ja valtojen ja yläpuolella kaikkien nimien, jotka mainitaan. Sen lisäksi osa Jumalan suunnitelmasta oli käyttää tätä tilaisuutta osoittaakseen se tosiasia, että jokainen, joka tahtoo menetellä oman itsekkään kunnianhimonsa mukaan (niin kuin Saatana teki), alennetaan, mutta että jokainen, joka tottelevaisuudessa ja nöyryydessä kokonaan alistuu Isän tahdon alle, korotetaan vastavassa määrässä. Jumala järjesti suunnitelmansa siten, että hän julistaisi maailmalle armahtavaisuutensa ja rakkautensa tavalla, joka antaisi hänen ainosyntyiselle, rakastetulle Pojalleen — jota hän halusi korkeasti kunnioittaa — tilaisuuden osoittaa hänen rakkautaan, nöyryyttään ja tottelevaisuuttaan.

Niin kuin jo olemme nähneet, Herramme Jeesus (joka ennen ihmiseksi tuloaan oli ylienkele, korkein lähettäjä, Logos, Isän Ainosyntyinen, täynnä armoa ja totuutta) oli Jehovan toimeenpaneva edustaja hänen luomistyössään, ja esikoisena hän oli ollut Isän kanssa ennen kuin muita olentoja oli luotu ja hän oli läheisesti tuntenut Isän, oli katsellut hänen kirkkauttaan ja ollut hänen voimansa välikappaleena. Ja niin kuin hän jo oli ensimmäinen, taivaan valtakunnan Pää Isän jälkeen, apostoli kertoo meille, että tämä etuoikeus suorittaa Jumalan suunnitelma ihmiskuntaan nähden annettiin hänelle todistuksena erityisestä luottamuksesta ja suosiona kunnian tähden, joka Jumalan lain

mukaan täytyy liittää niin suureen tottelevaisuuteen, nöyryyteen ja uhrautuvaisuuteen. (Matt. 23:12; Jaak. 4:10; 1 Piet. 5:6) Luottaen Poikaansa ja toivoen, että hän saavuttaisi tuon suuren palkinnon tuloksena uskollisuudesta, Isä antoi ensimmäisen tilaisuuden hänelle, joka jo sitä ennen oli ollut ensimmäinen ja etevin Isän suunnitelmassa, jotta hän edelleenkin pysyisi ensimmäisenä ja etevimpänä – ”että hän olisi kaikessa ensimmäinen. Sillä Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asuisi, ja että hän, tehden rauhan hänen ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä maassa että taivaissa [langenneet ihmiset ja langenneet enkelit, niin monta kuin heistä käyttää hyväkseen tilaisuutta tullakseen sovitetuiksi Jumalan kanssa].” — Kol. 1:18-20

Se, että henkiolento katsottiin ihmisen Lunastajaksi, ei merkitse, että vaadittiin henkiolennon elämän uhraaminen maallisen olennon elämän lunastamiseksi; ennemmin päinvastoin. Jumalan oikeus ei voinut enää hyväksyä henkiolennon elämän uhraamista ihmisen edestä, yhtä vähän kuin härkien ja kauristen uhraamista ihmisen lunastushintana. Niin kuin härkien ja kauristen veri ei koskaan voinut poistaa ihmisen syntejä, koska ne olivat vähemmän arvoisia (alempaa luontoa) kuin ihminen, ei myöskään enkelien tai ylienkelien kuolema olisi voinut poistaa Aadamin syntiä, he eivät olisi koskaan voineet tulla vastaavaksi lunastusuhriksi, koska enkelit eivät ole hänen luontoaan. Ihmisen elämä oli menetetty synnin kautta ja sen tähden voitiin ainoastaan ihmisen elämä hyväksyä ja vastaanottaa lunastushintana. Sen tähden Jeesuksen täytyi jättää taivaallinen kirkkautensa ja tulla ihmiseksi, koska ainoastaan tulemalla ihmiseksi hän voi antaa lunastushinnan.

Kun Raamattu painottaa, että Herramme jätti korkeamman henkilöluonnon ja otti alemman ihmisluonnon, se ei missään kohdin puhu, että tämä olisi ollut lunastushinnan suorittaminen. Päinvastoin hän alensi itsensä tullakseen syntiuhriksi ja maksaakseen lunastushinnan. Apostoli selvästi viittaa tähän sanoen, ”Ei hän ota huomaansa enkeleitä [jotka tekivät syntiä], vaan Aabrahamin siemenen hän ottaa huomaansa.” Niin kuin lapsilla, jotka Jumala suunnitelmassaan aikoi vapahtaa synnin ja kuoleman kahleista, on veri ja liha, ”tuli hänkin niistä [lihasta ja verestä, inhimillisestä luonnosta] yhtäläisellä tavalla osalliseksi, jotta hän kuoleman [kuolemansa] kautta kukistaisi [tekisi tyhjäksi] sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on: perkeleen.” (Hebr. 2:14,16) Apostoli mainitsee asian mitä selvimmin sanoessaan, ”Koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myös kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta.” (1 Kor. 15:21) Apostoli Johannes todistaa samasta asiasta sanoen, että ”Logos tuli lihaksi.” (Joh. 1:14) Tähän yhtyvät myös Jeesuksen sanat Nikodemukselle, ”Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi.” (Joh. 3:17) Hän ei tässä sano, että maailma jo olisi pelastettu tai että mitään olisi vielä tehty maailman pelastamiseksi, paitsi että hänet oli lähetetty, jotta hän saattoi lunastaa maailman uhraamalla itsensä. Hänen lähetystehtävänsä ensi askel oli, niin kuin hän itse ilmoitti, ettei ”Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan [toisia] ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä.” (Mark. 10:45) Tässä meillä on selvä todistus, ettei Jeesuksen lunastustyö alkanut hänen jättäessään kirkkauden, joka hänellä oli ennen kuin maailma olikaan ja vaihtaessaan korkeamman luontonsa ihmisen luontoon muuttumisellaan ihmiseksi, vaan

se oli vasta valmistelua työlle, joka oli hänen edessään. Tämän vahvistaa se tosiasia, että kun hän saavutti miehuuden kypsyyden lain alaisena täyttäessään 30 vuotta, hän välittömästi esitti itsensä elävänä uhrina, vihki elämänsä, vertauskuvat sen kuvaannollisen, Johanneksen suorittaman, kasteen kautta Jordanissa.

Silloin täyttyi, niin kuin apostoli osoittaa, vanha ennustus, ”Katso, minä tulen; kirjakkääröön on kirjoitettu, mitä minun on tehtävä. Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni.” (Ps. 40:8,9) Hän oli tullut tekemään Jumalan tahdon, antamaan uhrin syntien edestä, ja sen tähden hän ei ollut ennen suorittanut sitä. Vihkiytymisensä hetkellä hän esitti itsensä eläväksi uhriksi Jumalan palvelukseen, aina kuolemaan saakka. Huomaa, että tällä erityisellä hetkellä hän apostolin todistuksen mukaan asetti syrjään esikuvallisen lakiliiton uhrin voidakseen pystyttää toisen, vastakuvallisen, todellisen uhrin syntien edestä, hänen oman (ja jäseniensä) kuolemansa kautta vahvistaakseen uuden liiton Jumalan ja ihmisten välillä itsensä, uuden liiton Välittäjän, kautta. Tekstimme kertookin meille saman asian, että *ihminen* Kristus Jeesus antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä — ei Logos, henkiolento ennen ihmisenä oloaan.

Pelastussuunnitelman ensimmäinen askel

Apostoli esittää lyhyen katsauksen Jumalan suunnitelmasta (Hebr. 2:5-9), ja viitataan Jumalan lupauksiin ihmiskunnan ennalleenasettamisesta hän mainitsee Daavidin sanat (Ps. 8:5-9) todistukseksi, että Jumalan aikomus on lopullisesti tehdä ihmiskunta täydelliseksi maan herraina ja asettaa maanpiiri sekä kaikki sen eläimet ihmisen hallintaan, sopusoinnussa Luojan lain kanssa; ”Mutta nyt emme vielä näe kaikkea hänen [ihmisen] valtansa alle asetetuksi.” Emme näe ihmistä vielä Jumalan kuvana emmekä maan herrana; mutta me näemme, että Jumalan suunnitelma on jo alkanut täytyä. Näemme tämän suunnitelman ensimmäisen askeleen, nim. ”Hänet, joka vähäksi aikaa oli tehty enkeleitä halvemmaksi, Jeesuksen, me näemme hänen kuolemansa kärsimyksen tähden [täydellisen inhimillisen luonnon] kirkkaudella ja kunnialla seppelöidyksi, että hän Jumalan armosta olisi kaikkien edestä joutunut maistamaan kuolemaa [ja siten tehnyt ihmisten ennalleenasettamisen mahdolliseksi].” Siten näemme, että Jumala on alkanut pelastussuunnitelmansa suorittamisen varaamalla ensimmäiseksi tyydyttävän lunastushinnan meidän lunastamiseksi — hänet, joka kirkkaudessa, kunniassa ja täydellisyydessä oli ensimmäisen ihmisen Aadamin vertainen; olennon, joka tätä tarkoitusta varten jätti korkeamman luonnon kirkkauden ja tehtiin halvemmaksi enkeleitä, vaikka hän oli aikaisemmin omistanut korkeamman luonnon kuin he. Me näemme, että hänet oli varattu juuri tätä tarkoitusta varten, että hän maistaisi kuoleman kaikkien edestä. Me näemme, että hän otti ihmisluonnon, tuli lihaksi, ”kuolemansa kärsimyksen tähden” — sen rangastuksen, joka oli sukuamme vastaan. Nähdessämme tämän voimme iloita, että taivaallinen Isämme on riittävästi toimien huolehtinut hyvästä aikomuksesta suorittaa ja toteuttaa lunastus, ennalleenasettaminen ja langenneiden ihmisluomusten sovittaminen hänen kanssaan; ja tämä kaikki on tapahtunut mitä ankarimman oikeuden perustuksella, jonka kautta Jumala pysyy vanhurskaana ja voi kuitenkin vanhurskauttaa syntiset, jotka uskovat Jeesukseen. Siten se uhri, jonka Jeesus antoi ihmisten syntien edestä, ei ollut henkinen

uhri, sillä se ei olisi ollut sovelias, hyväksyttävä uhri, koska se ei olisi ollut ”vastaava hinta” — joka suhteessa täysin vastaava hinta Aadamista.

Sanojen ”lunnaat” ja ”lunastaa” merkitys

Tämä johtaa meidät pohtimaan sanaa ”lunnaat”, jolla on Uudessa Testamentissa hyvin rajoittunut ja tarkka merkitys; se esiintyy siellä ainoastaan kaksi kertaa. Kerran Jeesus käytti sitä kuvaillessaan työtä, jota hän oli suorittamassa sanoen, ”Ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi [lytron anti; vastaava hinta] monen edestä.” (Mark. 10:45) Toisessa paikassa apostoli Paavali käyttää samoja sanoja eri järjestyksessä puhuen loppuun suoritetusta työstä sanoen, ”Ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi [anti lytron; vastaava hinta] kaikkien edestä, josta todistus oli annettava aikanansa.” — 1 Tim. 2:5,6

Nämä raamatunkohdat ovat niin selviä, ettei niiden merkityksestä voi kiistellä. Ainoastaan ne, jotka käyttävät Jumalan sanaa väärin, voivat olla niin sokaistuja, etteivät ymmärrä Herran todistusta suuresta työstä, jonka suuri Välittäjäimme suorittaa. Mitä enemmän tätä ajatusta lunnaista — vastaavasta hinnasta — ajatellaan, sitä enemmän voimaa se näyttää sisältävän ja sitä enemmän se luo valoa koko sovitustyön ylle. Ainoa ajatus, jonka tämä käsite sisältää, on se, että niin kuin Aadam tottelemattomuuden kautta menetti olemassaolonsa, sielunsa, kaikki oikeutensa elämään ja maan omistamiseen, niin lunasti Jeesus Kristus kuolemansa kautta suorittamalla vastaavan hinnan Aadamin sielun eli olennon ja hänen jälkeläisensä — jokaisen ihmisielun — joka on saanut jakaa hänen lankeemuksensa ja menetyksensä. — Room. 5:12

Sama ajatus on selvästi ilmaistu myös monessa muussa raamatunpaikassa, jotka puhuvat Jeesuksen työstä ostona, lunastuksena jne. Olemme suunnanneet erityisen huomion sanaan ”lunnaat” (anti lytron), koska se ilmaisee ajatuksen täydellisimmällä ja selvimällä tavalla. Sanat ”lunastaa”, ”lunastettu”, ”lunastaja” ja ”lunastus”, samalla kun ne sisältävät ajatuksen maksetusta hinnasta, ne sisältävät myös ajatuksen päästämisestä vapauteen, tai niiden vapauttamisesta, joista hinta on maksettu. Niiden luku on suuri, jotka meidän aikanamme kieltävät, että Jeesuksen uhrikuolema oli osto, jolla hän osti ihmiskunnan eli maksoi lunnaat, vastaavan hinnan, sen edestä. Raamatun sanaa vään-
tellemällä he yrittävät kieltää sen tosiasian, että ihmiskunnan vapautus tuomiosta on kiinni Kristuksen Golgatan ristillä loppuun suorittamasta työstä (Joh. 19:30), että hän antoi sielunsa lunastusuhrina ihmiskunnan edestä; sen tähden tahdomme lähemmin tarkastaa toisia paikkoja, jotka puhuvat tästä asiasta.

Suomalaisen Raamatun kääntäjät ovat tahtomattaan auttaneet näitä lunastuksen vastustajia kääntämällä sanaksi ”lunastaa” tai vastaaviksi sanoiksi monia kreikankielisiä sanoja, joilla on aivan erilainen merkitys. Että lukijamme voisi selvästi käsittää tämän asian, käsittelemme muutamia paikkoja, joissa kreikankielinen sana on käännetty sanoiksi ”lunastaa” tai ”ostaa”, ”lunastettu ja ”lunastus”; jokaisen perässä on selitys sanojen merkityksestä, niin kuin oppinut sanakirjantekijä professori Young on ne sanakirjassaan ”Analytical Concordance” selittänyt.

Sana "lunastaa" on joskus käännetty kreikkalaisesta sanasta "agorazo", jolle Prof. Young on antanut merkityksen, "ostaa julkisella paikalla", tai kirjaimellisemmin "ostaa torilla"; sillä sanan "agora" juuri merkitsee "ostospaikkaa", "toria" ja sitä on toistuvasti käytetty Raamatussa: Matt. 20:3; Mark. 12:38; Luuk. 7:32; Apt. 16:19. Kaikki seuraavat ovat paikkoja, joissa sana "agorazo" on Uudessa Testamentissa käännetty sanaksi "ostettu":

"Sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset." – Ilm. 5:9

"Eikä kukaan voinut oppia sitä virttä, paitsi ne sata neljäkymmentä neljä tuhatta, jotka ovat ostetut maasta." – Ilm. 14:3

"Nämä ovat ostetut ihmisistä esikoiseksi Jumalalle ja Karitsalle." – Ilm. 14:4

Kaikissa näissä paikoissa on ajatus julkisesta ostamisesta; ja kaikki muut Raamatun paikat, joissa sana "agorazo" esiintyy, vahvistavat mitä voimakkaimmin tämän sanan ilmaiseman kauppakäsitteen. Sana esiintyy Uudessa Testamentissa 31 kertaa ja se on käännetty sanoiksi "ostaa", "ostettu", "lunastaa." Kiinnitämme erityisen huomion tämän sana merkitykseen, koska esiintyy taipumusta kieltää, että ihminen ostettiin "kirouksesta" vapaaksi sopivalla hinnalla, ja ettemme kadottaisi sitä "uskoa, joka kerran on annettu pyhille."

Sana "exagorazo" liittyy edelliseen ja se eroaa siitä etuliitteensä "ex" kautta, joka merkitsee "ulos", "pois." Prof. Young antaa sille merkityksen "hankkia (itselleen) torilta", tai kirjaimellisemmin "ottaa julkisesti omistukseensa." Uudessa Testamentissa tämä sana esiintyy ainoastaan seuraavissa paikoissa:

"Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun tuli kiroukseksi meidän edestämme." – Gal. 3:13

Tässä apostoli sanoo, että kristityt, jotka ennen olivat olleet juutalaisia ja siten lakiliiton alaisia, eivät tulleet vapaiksi ainoastaan tämän lain rangaistusmääräyksistä, vaan myös sen alaisuudesta. "Agorazo" merkitsee tehtyä kauppaa, ja tavu "ex" merkitsee tämän kaupan kautta taattua vapautusta, niin etteivät he enää olleet esikuvallisen lain alaisina.

"Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain [lakiliiton] alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan." – Gal. 4:4,5

Tässä on edellisen kaltainen lausunto, ja se puhuu Israelin kansan vapauttamisesta laista oston kautta ja tämän kansan uskovaisten vapauttamisesta, jotta he voisivat tulla Jumalan lapsiksi. Vertaa Joh. 1:12

"Katsokaa siis tarkoin, kuinka vaellatte: ei niinkuin tyhmit, vaan niinkuin viisaat, ja ottakaa vaari oikeasta hetkestä, sillä aika on paha." – Ef. 5:15,16; Kol. 4:5

Tässä sana "exagorazo" on käännetty sanoiksi "ottaa vaari"; lauseen perusajatus on, että meidän tulee "ostaa" aikaa, sillä Jumalan lapsina tiedämme elävämme pahassa maailmassa, jonka pyrkimykset koettavat niellä voimamme, vaikutuksemme ja aikamme asioihin, jotka ovat syntisiä ja tyhmiä tai ainakin arvottomia verrattuna niihin harrastuksiin, jotka meillä Jumalan lapsina ovat lähinnä sydäntä. Sen tähden meidän täytyy huolimatta näistä estävistä vaikutuksista ostaa aikaa ja koettaa niin paljon kuin mahdollista saada

tästä ajasta käytetyksi korkeampia tarkoituksia varten — omaksi henkiseksi ylläpidoksemme ja vahvistamisksemme sekä auttaaksemme toisia henkisissä asioissa. Tällainen ostaminen maksaa meille itsensä kieltämistä, luonnollisten halujemme ja taipumustemme kieltämistä, ja joskus kanssaihmistemme suosion ja seurun kadottamista, kun he ihmettelevät, ettemme enää kulje heidän kanssaan samassa määrin kuin ennen. — 1 Piet. 4:4

Eräs toinen kreikkalainen sana käännetään myös sanaksi ”lunastettu” — sana ”lytroo”, jonka Prof. Young selittää merkitsevän ”vapauttaa hintaa vastaan”, se on: ”päästää vapauteen maksamalla hinta.” Tämän sanan juuri on sana ”lytron”, jota käytetään yllä sanan ”anti” kanssa, jota käytetään joko etu- tai jälkiliitteenä, merkitsee ”vastaavaa hintaa.” Sana ”lytroo” esiintyy Uudessa Testamentissa 3 kertaa:

”Me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin.” — Luuk. 24:21

Apostolit olivat pettyneitä Herran kuoleman tähden ja he julistivat tämän pettymyksen sanomalla, että olivat odottaneet Jeesuksen vapauttavan Israelin Rooman vallasta. Heille ei vielä oltu annettu pyhää henkeä eivätkä he ymmärtäneet Jumalan suunnitelman korkeutta, pituutta, syvyyttä ja leveyttä, jonka kautta ei ainoastaan Israel, vaan myös koko maailma lunastettiin ei ainoastaan Rooman ikeestä, vaan myös Saatanan ikeestä ja suuresta kuoleman vankilasta lunastushinnalla, jonka meidän Herramme antoi ja joka saatettiin päätökseen hänen kuolemansa kautta.

”Joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta.” — Tiit. 2:14

Hinta, jonka Herra Jeesus maksoi ihmiskunnan puolesta, ei ole tarkoitettu takamaan sille ainoastaan kuolleista herättämistä Jumalan määrättynä aikana tuhatvuotiskautena ja tilaisuutta oppia tuntemaan totuus ja tulla sovitetuksi Jumalan kanssa uuden liiton ehdoilla, vielä vaan enemmän; se merkitsee niille, jotka nyt kuulevat iloisen sanoman, mahdollisuuden tulla vapautetuiksi laittomuuden orjuudesta — ettei meidän tarvitse enää olla synnin palvelijoita, vaan tulemme palvelijoiksi hänelle, joka kuoli meidän edestämme, joka osti meidät omalla kalliilla verellään.

”Tietäen, ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niinkuin virheettömän ja tahrattoman karitsan.” (1 Piet. 1:18,19) Ajatus tässä tekstissä on sama kuin edellisessä. Se ei niinkään paljon käsittele lopullista vapautumistamme kuolemasta ylösnousemuksen kautta, vaan enemmän meidän nykyistä vapautustamme huonosta elämästä, hyödyttömästä seurustelusta, tyhmistä puheista ja vääryydestä ylimalkaan. Tämä vapaus ostettiin meille Kristuksen veren kautta, niin kuin myös suurempi ylösnousemuksessa tuleva vapaus, joka on vielä tulevaisuutta. Ilman lunastushinnan maksamista, ilman oikeuden vaatimuksen tyydyttämistä, Jumala ei olisi voinut hyväksyä meitä lapsikseen eikä sen tähden olisi voinut kohdella meitä sellaisina, eikä painaa meihin lapseuden hengen sinettiä. Ne eri armo vaikutukset, jotka nyt ovat uskovien siunauksena ja jotka ovat meille Jumalan voima pelastukseksi ja jotka sydämissämme murtaa synnin vallan ja tekee Herran hengen eli mielen vallitsevaksi voimaksi meissä, eivät olisi voineet tulla osaksemme ilman Jeesuksen sovituskuolemaa.

Eräs toinen kreikkalainen sana, joka on käännetty sanaksi ”lunastus”, on ”lytrosis.” Prof. Youngin mukaan se merkitsee ”vapautusta” – kirjaimellisesti ”vapaaksi päästäminen.” Tämä sana ei sisällä ajatusta maksetusta hinnasta, ja sen tähden sitä ei pitäisi kääntää sanaksi ”lunastus”, niin kuin se on käännetty meidän suomalaisessa Raamatussamme, vaan mieluummin sanaksi ”vapahdus”:

”Ja juuri sillä hetkellä hän tuli siihen, ylisti Jumalaa ja puhui lapsesta kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta.” – Luuk. 2:38

Hanna puhui sellaisille, jotka Jerusalemissa odottivat vapautusta Rooman ikeestä, mutta jotka eivät välttämättä ymmärtäneet, että oli tulossa suurempi vapahdus, josta täytyi maksaa lunastushinta.

”Kun Kristus tuli tulevaisen hyvän ylimmäiseksi papiksi... meni, ei kauristen ja vasikkain veren kautta, vaan oman verensä kautta kerta kaikkiaan kaikkeinpyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen.” – Hebr. 9:11,12

Apostoli ei viittaa siihen, kuinka Kristus voitti iankaikkisen pelastuksen ja vapauden, eikä sen tähden puhu hinnasta, joka maksettiin; hän viittaa ainoastaan Jumalan kansalle valmistettuun nykyiseen ja tulevaan pelastukseen, ei tapaan, jolla vapautus hankittiin, ennen kuin Herra meni pyhäkköön – uhraamalla itsensä ihmisen lunastushintana.

Eräs muu kreikkalainen sana, joka on käännetty sanaksi ”lunastettu”, on ”poieolytrosis.” Prof. Young selittää sen tarkoittavan ”tehdä vapautus”, toisin sanoen ”päästää vapautteen”, ”vapauttaa.” Se esiintyy vain yhdessä paikassa:

”Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, sillä hän on katsonut kansansa puoleen ja valmistanut sille lunastuksen.” – Luuk. 1:68

Edellinen jae osoittaa, että tämä lause on ennustus: sellainen, joka ei vielä ollut tapahtunut, kuvataan jo tapahtuneeksi; ensimmäinen askel Israelin vapauttamiseksi oli otettu, ja siitä puhuttiin niin riemukkaalla tavalla kuin että koko työ olisi jo suoritettu. Tämä paikka ei sisällä ajatusta, kuinka pelastus saataisiin aikaan; muut Raamatun paikat osoittavat meille, että se tapahtui vastaavan hinnan, lunastushinnan, suorittamisen kautta ja tuli Jumalan valtakunnan perustamisen kautta. Sekaannusten välttämiseksi tätä sanaa ei olisi pitänyt kääntää ”lunastukseksi”, vaan mieluummin ”vapahdukseksi.”

Kreikkalainen sana, joka on monin paikoin väärin käännetty sanaksi ”lunastus”, on ”apolytrosis.” Se ei sisällä ajatusta ostohinnasta, vaan se yksinkertaisesti merkitsee ”vapahdusta”, ”vapaaksi päästämistä.” Prof. Young selittää sen tarkoittavan ”pois päästämistä.” Sana esiintyy 10 kertaa:

”Kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.” – Luuk. 21:28

Tässä ei ole mitään viittausta lunastukseen tai olosuhteisiin, jotka ovat seurakunnan vapautuksen ehto, vaan ainoastaan itse vapahdukseen.

”Saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen [vapahduksen] kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.” – Room. 3:24

Näillä sanoilla apostoli ei viittaa lunastushintaan, vaan ainoastaan vapahdukseen, jonka Jumalan lapset omistavat, nyt lasketussa merkityksessä ja ennen pitkää todellisuudessa ylösnousemuksen kautta. Hän käsittelee asiaa Jumalan näkökannalta: uskovat on vanhurskautettu vapaasti ja ehdoitta, ilman mitään erityisiä ansioita heidän puoleltaan. Tämä täytetään sen lunastuksen kautta, jonka Jumala on valmistanut Kristuksessa. Seuraavassa jakeessa apostoli asteettain osoittaa kuinka sovitus etenee sanoessaan, ”Jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi [sovituksen kanavaksi] uskon kautta hänen vereensä [uhriin, lunastushintaan, joka annettiin maailman syntien edestä].”

”Myös me [uskollinen seurakunta], joilla on hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksiottamista, meidän ruumiimme lunastusta [seurakunnan, Kristuksen ruumiin, vapahdusta, joka ruumis aikanaan kirkastetaan].” – Room. 8:23

Tässä lauseessa ei ole mitään viittausta Golgatalla maksettuun lunastushintaan; se viittaa pelkästään ja selvästi seurakunnan vapauttamiseen, joka on tulos Golgatalla loppuun suoritetusta lunastuksesta – lunastushinnasta.

”Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi [vapahdukseksi].” – 1 Kor. 1:30

Tässäkään ei ole viittausta Golgatalla maksettuun lunastushintaan. Apostoli puhuu ei siitä mitä Herramme teki meidän puolestamme, vaan siitä mitä hän tulee vielä tekemään meidän puolestamme. Hän on meidän viisautemme siinä, että asetamme syrjään oman tahtomme ja otamme tilalle hänen tahtonsa, ja siten vastaanotamme terveen järjen hengen ja vaellamme viisaasti. Hän on meidän vanhurskaudemme siinä, että hän edustajamme antoi itsensä kaikkien lunnaiksi, ja nyt vanhurskaudessaan edustaa kaikkia niitä, jotka hänen kauttaan tulevat Isän tykö. Hän on pyhityksemme siinä, että Isä hänen ansionsa perusteella hyväksyy meidät (laskien täydellisiksi) eläviksi uhreiksi, vaikka todellisuudessa Kristuksen meissä vaikuttava voima saattaa meidät kykeneviksi esittämään itsemme elävinä uhreina ja vaeltamaan hänen jäljissään ja täyttämään liittomme vaatimukset. Hän on meidän vapautuksemme (väärin käännetty lunastuksemme) siinä, että se tosiasia, että hän taas elää, hän, joka Jumalan armosta osti meidät kalliilla verellään, on vakuus siitä, että myös me elämme; että hän ”aikanaan” vapauttaa hävityksen ja kuoleman orjuudesta seurakuntansa, jonka hän lunasti omalla verellään. Tässä viitataan ainoastaan vapahdukseen, ei lunastushintaan. Mutta koska hän on suorittanut oston, hän on saanut oikeuden tulla jokaiselle ihmiselle viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja vapautukseksi.

”Minkä hän on lahjoittanut meille [hyväksynyt meidät] siinä rakastetussa, jossa meillä on lunastus [vapahdus] hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.” – Ef. 1:6,7

Apostoli ei viittaa tässä lunastamiseen eli Golgatalla maksettuun lunastushintaan. Hän sitä vastoin puhuu Isämme hyväksymisestä ja selittää, että tämä hyväksyminen perustuu johonkin, jonka Isä on tehnyt puolestamme tuossa rakastetussa Herrassamme Jeesuksessa, jonka veren (uhrin, lunnaiden) kautta tulemme vapahdetuiksi. Lauseen muoto osoittaa apostolin tarkoittavan, että me tulemme vapahdetuiksi synnin rangaistuk-

sesta kuolemasta, sillä hän selittää tämän vapahduksen olevan ”rikkomusten anteeksi antaminen.” Jakeen merkitys on sen tähden tämä: Taivaallinen Isä, joka jo oli edeltäpäin määrännyt, että hän valitsisi pienen lauman sellaisia, jotka tulisivat jumalallisen luonnon lapsiksi sekä Esikoisen ja suuresti rakastetun Pojan kanssaperillisiksi, otti armon askeleet, jotka olivat tarpeellisia voidakseen toteuttaa armosta rikkaat aikomuksensa meihin nähden. Hän on hyväksynyt meidät tuossa Rakastetussa; sillä tuossa Rakastetussa, hänen verensä kautta, hänen uhrinsa kautta, meidät vapahdetaan Jumalan kirouksesta ja vihasta — syntimme annetaan anteeksi ja me tulemme vapaiksi, vanhurskautetuiksi.

”Pyhän hengen sinetti... joka on perintömme vakuutena hänen omaisuutensa lunastamiseksi [vapahdukseksi].” — Ef. 1:14

Se omaisuus, jonka Kristus ihmisen sijaisena osti syntiuhriin kautta, käsittää ihmiskunnan ylimalkaan tai niin monta kuin jotka haluavat vastaanottaa evankeliumin lahjan ehdoilla, kuin myös seurakunnan, Kristuksen morsiamen. Vapahduksen aika on tuhatvuotinen Valtakunta, mutta seurakunta vapautetaan ensin — ”aamun koittaessa.” Mutta maa oli osa ihmisen alkuperäistä olotilaa ja se ostettiin takaisin samalla uhrilla; sen tähden se myös vapautetaan sitä kohdanneesta kirouksesta ja siitä tulee Herran puutarha — paratiisi. Hinta on maksettu, mutta vapautus odottaa Jumalan määräämää aikaa.

”Hänessä meillä on lunastus [vapahdus], syntien anteeksi saaminen.” — Kol. 1:14

Tämä on samantyylinen lausunto kuin edellinen. Meillä, seurakunnalla, on jo vapahdus, se on syntiemme anteeksisaaminen, ja sen tähden olemme sovitettut Isän kanssa. Tässä ei viitata uhriin syntiemme edestä, vaan ainoastaan sen vaikutusta meihin, meidän vapauttamiseen synneistämme. Apostoli ei kuitenkaan jätä ottamatta huomioon uhria, vaan julistaa, että vapahduksemme synnin orjuudesta perustuu Jeesuksen veren ansioon — hänen uhrikuolemaansa syntiemme puolesta, lunastushinnan maksamiseen.

”Älkää saattako murheelliseksi Jumalan pyhää henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen [vapahduksen] päivään saakka.” — Ef. 4:30

Tässäkään ei ole kysymys Golgatalla loppuun suoritetusta lunastustyöstä. Ketään ei pyhän hengen voitelun kautta sinetöity Jumalan lapseksi, ennen kuin uhri oli suoritettu ja sen ansio viety kaikkein pyhimpään ja tullut Isän hyväksymäksi. Mutta nyt niiden, jotka on sinetöity, täytyy pyrkiä säilyttämään tämä lapseuden sinetti, tämä sikiytyminen Jumalan luontoon, eikä menettää sitä. Hengen sinetti on hengen esikoishedelmä ja on kaikki, mitä tässä elämässä annetaan; sillä Jumalan luonnon täydellisiä siunauksia meidän täytyy odottaa Isän määrättyyn aikaan asti, ”lunastuksen [vapahduksen] päivään”, tuhatvuotispäivään, josta Raamattu julistaa, koskien seurakuntaa, Kristuksen morsianta, ”Jumala auttaa sitä jo aamun koittaessa.” (Ps. 46:6) Joka kadottaa pyhän hengen ja sen sinetin, sillä ei ole osaa ensimmäisestä ylösnousemuksesta sen päivän aamuna, jolloin tapahtuu täydellinen vapahdus synnin ja kuoleman vallasta.

”Sentähden hän on uuden liiton välimies, että, koska hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi [vapahdukseksi] ensimmäisen liiton aikuisista rikkomuksista, ne, jotka ovat kutsutut, saivat luvattun iankaikkisen perinnön.” — Hebr. 9:15

Jälleen kerran väärä käänös osittain peittää tämän merkityksen; mutta kun ajatus nähdään vapautuksena, kaikki on selvää. Israelille Herramme kuolema merkitsi enemmän kuin pakanoille. Se ei merkinnyt ainoastaan lunastusta Aadamin rikkomuksesta ja sitä seuraavasta rangaistuksesta, kuolemasta, vaan myös vapautusta ”kirouksesta” eli rangaistuksesta, joka painoi tätä kansaa, koska se ei onnistunut täyttämään Lakiliiton ehtoja. Israel oli kirouksen alaisena, joka tuli Adamista, niin kuin muukin ihmiskunta; mutta sen lisäksi he olivat Lakiliiton kirouksen alaisia, liiton, joka annettiin Mooseksen, sen välittäjän, kautta Siinain vuorella.

”Toiset ovat antaneet kiduttaa itseään eivätkä ole ottaneet vastaan vapautusta.” — Hebr. 11:35

Tässä kohdassa kääntäjät ovat tulkinneet tämän sanan oikein; ehkä he ovat yrittäneet kääntää sen sanaksi ”lunastus” ja huomanneet olevan aika hassua lukea sanontaa ”eivätkä ole ottaneet vastaan lunastusta”, ja sen tähden ovat kääntäneet sen oikein — vapautus.

Vanhassa Testamentissa on sana ”gaal” käännetty ylimalkaan sanalla ”lunastaa” tai samaa merkitsevillä sanoilla sekä näiden sanojen johdannaisilla. Esitämme ainoastaan muutamia esimerkkejä:

”Minä tiedän minun Lunastajani elävän.” — Job 19:25

”Jumala, Korkein, oli heidän lunastajansa.” — Ps. 78:35

”Joka lunastaa sinun henkesi haudasta.” — Ps. 103:4

”Olkoon hän... lunastettavissa; joku hänen veljistänsä lunastakoon hänet. Tahi lunastakoon hänet hänen setänsä tai setänsä poika... tahi jos hän tulee varoihinsa, lunastakoon hän itse itsensä.” — 3 Moos. 25:48,49

”Ilmaiseksi teidät myytiin, rahatta teidät lunastetaan.” — Jes. 52:3; vertaa 1 Piet. 1:18

”Mutta Siionille se tulee lunastajana.” — Jes. 59:20

Olemme esittäneet suomalaisesta Uudesta Testamentista kaikki nämä kohdat, joissa ”lunastus” esiintyy, ilman että alkuperäiset kreikkalaiset sanat sisältäisivät ajatusta lunastushinnasta, koska haluamme tehdä lukijalle tiettäväksi joidenkin filosofian kirjoittajien ja opettajien harhaanjohtavat menetelmät. Kieltäessään lunastusuhrin, kieltäessään sen, että maailma ostettiin Jeesuksen kuolemalla, he ovat taipuvaisia lainaamaan näitä lauseita, joissa virheellisesti käytetään sanaa ”lunastus” sanan ”vapautus” tilalla, ja sitten he päättelevät, että ”vapauttaa” on sanan ”lunastus” ainoa merkitys joka kohdassa. Ottaen huomioon kääntäjiemme huolimattomuus, ainoa turvallinen ja oikea menetelmä, jonka mukaan voidaan toimia, kun paljon riippuu sanan tarkasta merkityksestä, on etsiä alkuperäinen sana ja sen merkitys.

Olemme osoittaneet, että pyhä henki on Uuden Testamentin kirjoittajien kautta monessa tapauksessa vahvin sanoin ilmoittanut ajatuksen, että ihmiskunta ostettiin ja vastaava hinta maksettiin. Olemme myös osoittaneet, että muissa tapauksissa, joissa käytetty sana tarkoittaa ainoastaan vapautusta, mikään ei ole ristiriidassa ajatuksen kanssa, että sellainen vapautus on taattu lunnaiden (anti lytron) tuloksena, mutta että yleensä tekstiyhteys selvästi viittaa vapautukseen, joka on siten taattu.

Näin Raamattu selvästi vakuuttaa, että Lunastajamme osti maailman omalla elämälään, omalla kalliilla verellään, antaakseen Jumalan lapsille ”täyden uskon varmuuden” ja antaakseen heille tiedon, että kuolemanrangaistuksen lakkauttaminen ei ole Jumalan lain oikeuden rikkomista, vaan sen tyydyttämistä hänen rakkautensa kautta. Se vakuuttaa meille myös Jumalan lain muuttumattomuudesta, lain, jota ei voinut rikkoa, mutta joka sen sijaan varasi lunastuksen niin suurella hinnalla. Tämä vakuutus, että Jumalan rakkaus ja oikeus toimivat mitä täydellisimmässä sopusoinnussa, antaa meille varmuuden, että sama periaate jatkaa maailmankaikkeuden hallitsemista iankaikkisesti – se vakuuttaa meille, että ”viha”, ”kirous”, otetaan pois jokaiselta, joka tulee sopusointuun Jumalan kanssa Välittäjämme Jeesuksen kautta, ja että jokaisen, joka ei ota tätä armoa vastaan, sen nielee toinen kuolema – sillä ”Jumalan viha pysyy hänen päällään.” – Apt. 3:23; Joh. 3:36; Ilm. 22:3

Lunastetuille itselleen ei ole niin tärkeää tietää, millä tavalla Jumalan rakkaus ja oikeus tuottivat syntien anteeksisaamisen, koska se on heille vapaa lahja, joka voidaan omistaa ottamalla se sellaisena vastaan. Emme voi ostaa sitä emmekä mitenkään voi korvata Jumalalle tätä ”lahjaa.” Herää kysymys: Jos se on vapaa lahja meille, miksi vaivautuisimme tutkimaan sitä ja miksi Herra erityisesti halusi ilmoittaa sen tosiasian, että lahja taattiin meille hinnalla, tietyllä summalla – Jeesuksen kuolemalla? Ja miksi Raamattu painottaa niin voimakkaasti, että Jeesuksen kuolema oli juuri oikea hinta, vastaava hinta, joka oli maksettava meidän syntiemme edestä? Me vastaamme, että Jumala näin selittää meille kaikki yksityiskohdat meitä kohtaan tehdyistä toimista, jotta kykenisimme paremmin ymmärtämään häntä ja hänen lakiansa sekä niiden yhteistoiminnan ja vaikutuksen. Hän selittää sen, jotta ymmärtäisimme ettei Jumala aseta syrjään langettamansa tuomiota syntiä kohtaan – ettei hän julista syntiä hyväksyttäväksi, sallittavaksi, anteeksiannettavaksi. Hän toivoo meidän ymmärtävän, että hänen oikeutensa on muuttumaton ja ettei hänen rakkautensa hallitse hänen oikeuttaan tai heitä syrjään oikeuden tuomiota; että ainoa tie, jolla syntisestä langetettu kuolemantuomio voitiin lakkauttaa, oli oikeuden vaatimuksen täyttäminen vastaavan hinnan, ”lunnaiden”, suorittamisella. Ihminen teki syntiä, ihminen tuomittiin kuolemaan, ihminen meni kuolemaan. Ihmisellä ei ollut mitään toivoa, ellei Jumalan rakkaus ja armo hankkisi sijaista Aadamille. Ja tämän sijaisen täytyi olla, niin kuin olemme nähneet, samaa luontoa kuin Aadam, inhimillinen luonto; sijaisen täytyi olla yhtä synnitön, kirouksesta ja Jumalan vihasta vapaa, yhtä täydellinen, viaton ja syntisistä erotettu sekä yhtä otollinen Jumalalle kuin Aadam oli ennen rikkomustaan.

Olemme nähneet, että Herramme Jeesus tuli lihaksi – ei syntiseksi lihaksi, vaan pyhäksi, viattomaksi, syntisistä erotetuksi. Olemme nähneet, että ihminen Kristus Jeesus oli siten täydellinen ihminen, yhdenvertainen ensimmäisen ihmisen Aadamin kanssa, ja siten näemme hänen olevan valmis tulemaan Lunastajaksemme, lunnaiksemme, antamaan elämänsä ja kaikki inhimilliset oikeutensa Aadamin ja hänen sukunsa ostamiseksi, joka oli menettänyt elämänsä ja inhimilliset oikeutensa. Olemme nähneet, että Herramme ”ihminen Kristus Jeesus” vihkiytyi, uhrasi, luopui ihmissuvun tähden kaikesta, mitä hänellä oli. Tämä on selvästi esitetty hän opetuksissaan tämän asian suhteen. Hän esitti itsensä miehenä, joka löysi aarteen pellostä ja joka meni pois ja myi kaikki mitä hänellä

oli, ja osti sen pellon. (Matt. 13:44) Pelto vertauskuvaa ihmiskuntaa kuin myös maata. (Ef. 1:14) Tässä ihmismaailmassa Herramme näki aarteon — profeetallisesti hän näki lunastustyön tuloksen: monien vapauttamisen kuoleman ja turmeluksen kahleista Jumalan lasten täydelliseen vapauteen (seurakunnan nykyaikana ja maailman arvollisten tulevana aikakautena). Tämän aarteon tähden hän osti pellon. Puhuen lunastuksen lopputuloksesta ja lunastustyöstä täytäntöön saatettuna tuhatvuotisen valtakunnan lopussa profeetta sanoo puhuen Herrastamme Jeesuksesta, ”Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi.” (Jes. 53:11) Jeesus oli täysin halukas antamaan elämänsä ja kaiken, mitä hänellä silloin oli, ostaakseen maailman.

Mitkä lunnaat maksettiin ihmisen puolesta?

Mitä hyvänsä Herra Jeesus tekikin puolestamme, mitä hyvänsä hän maksoikaan meidän sijastamme, mitä hyvänsä hän antoikaan kuollessaan, sen täytyi täydellisesti vastata sitä, mitä ihminen oli menettänyt, koska se oli ”lunnaat kaikkien edestä”, vastaava hinta. Herramme ei mennyt iankaikkiseen vaivaan; meillä on tämä epäämätön todistus, ettei iankaikkinen vaiva ole suuren Tuomarin määräämä rangaistus synnistä, vaan oppi iankaikkisesta vaivasta on suuri valhe, jonka Saatana on levittänyt ihmiskunnan ylle. Niin varmasti kuin se, minkä Jeesus ihmisten sijasta kärsi, oli täysi rangaistus, jonka ihmisen muutoin olisi pitänyt kärsiä, yhtä varmasti on se todistus siitä, ettei Jumala ole koskaan uhannut ihmiskuntaa iankaikkisella vaivalla, ei edes ajatellut tai langettanut sellaista. Kaikki, jotka tietävät Jumalan sanan todistuksen, ottavat huomioon sen lausunnon, että ”Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden”; että hän ”kärsi kerran kuoleman syntien tähden, vanhurskas väärin puolesta, johdattaaksensa meidät Jumalan tykö”; että ”hän on meidän [seurakunnan] syntiemme sovitus [hilasmos; tyydytys]; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien; että ”Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme”; että ”rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta [asiat, jotka hän kärsi meidän edestämme — itsensä kieltäminen aina kuolemaan saakka] olemme paratut.” Kuinka sopusointuisia ja järkeviä ovatkaan Raamatun todistukset tämän asian suhteen; ja kuinka ristiriitaisia ovatkaan saatanan raamatunvastaiset petokset, jotka meille on annettu perintönä ja joita yleisesti pidetään totuutena! — 1 Kor. 15:3; 1 Piet. 3:18; 1 Joh. 2:2; Jes. 53:5,6

Raamattu sanoo, että ”synnin palkka on kuolema” ja että ”se sielu, joka syntiiä tekee — sen on kuoltava.” (Room. 6:23; Hes. 18:4) Ja sitten se osoittaa meille kuinka täydellisesti palkka on otettu vastaan meidän edestämme julistaessaan, että ”Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan”, ja että hänet on ”kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme.” (1 Kor. 15:3; Room. 4:25) Hänen kuolemansa oli lunastushinta, mutta sen maksaminen ei tehnyt meitä vanhurskaiksi. Ensin Lunastajamme täytyi esittää Isälle lunastushinta meidän edestämme; ja tämän hän teki, kun hän astui ylös taivaaseen esiintyäkseen Jumalan edessä meidän puolestamme. Siellä ja silloin hän laski lunastusuhrin ansion seurakunnan hyväksi. Silloin on vanhurskauttaminen tulos 1) lunastusuhrista ja 2) sen sovelluttamisesta kaikkiin niihin, jotka uskovat Jeesukseen ja tottelevat häntä. Siten kalliin Herramme ylösnouseminen ja taivaaseen meneminen oli välttämätöntä, jotta hänen uhrikuolemansa tulisi hyväksemme.

”Ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamusta [synneistä].” (Hebr. 9:22) Koko juutalaisen lain armotalouden aikana Jumala painotti tätä järjestelynsä piirrettä vaatiessaan härkien ja kauriiden verta; ei sen tähden, että nämä uhrin verta voisivat koskaan poistaa syntejä, vaan että ne aikanaan tunnistettaisiin ja ymmärrettäisiin esikuvina paremmista uhreista, joiden kautta synnit pyyhitään pois. Ilmaisuuksien ”verenvuodatus” merkitsee yksinkertaisesti kuolemaa, pois annettua elämää, vaikka viittaakin uhrikuolemaan eikä siihen, mitä joskus kutsutaan luonnolliseksi kuolemaksi – vaikka suoraan sanoen mikään kuolema ei ole luonnollista. Luonnon mukaan ihmisen oli määrä elää; kuolema on ihmisen olemuksen lain rikkomista johtuen rikkomuksesta ja sitä seuraavasta ”kirouksesta”, rangaistuksesta.

Mitä tulee oikeuden vaatimukseen, juutalaiset olisivat voineet surmata Jeesuksen millä tavalla tahansa, ja oikeuden vaatimus olisi aivan yhtä hyvin täytetty. Välttämätön asia oli, että hänen viaton sielunsa (olemuksensa) annettiin lunnaiksi syyllisestä sielusta (olemuksesta), jonka olemassaolo oli kielletty rikkomuksen tähden. Lunastushinta olisi tullut maksetuksi, vaikkei Jeesuksen ruumista olisikaan haavoitettu eikä hänen vertansa kirjaimellisesti vuodatettu maahan. Synnin rangaistus on kuolema, olemassaolon lakkaaminen, ja kun se täytettiin, rangaistus oli maksettu. Vaatimus ristiinnaulitsemisesta ja kylkien avaamisesta keihäällä riippui muista seikoista.

Veren valuminen maahan uhrialttarin juurelle merkitsi ei ainoastaan ihmiskunnan ostoa, vaan että myös maa sisältyi siihen, ja veri vihmottiin sen päälle. Pilkka ja häpeä, jonka julkinen ristiinnaulitseminen rikoksentehtäjänä sisälsi, oli välttämätön, koska taivaallinen Isämme oli päättänyt asettaa Herramme Jeesuksen tottelevaisuuden äärimmäiseen koetukseen; häntä ei koeteltu ainoastaan haluunsa nähden tulla ihmiseksi, vaan lisäksi, oliko hän halukas ja valmis kuolemaan ihmisten lunastushintana, sijaisena, oliko hän halukas kärsimään kaikkein suurinta häpeää, siten osoittaakseen äärimmäisyyteen asti arvollisuutensa tulemaan suuresti korotetuksi Isänsä kädelle.

Apostoli esittää asian tässä valossa, sillä kerrottuaan meille ensin kuinka Logos jätti taivaallisen kirkkautensa meidän tähtemme ja tuli ihmiseksi, hän jatkaa, ”Hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan saakka, hamaan ristin kuolemaan asti. Sen tähden onkin Jumala hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen [arvonimen, arvon], kaikkia muita nimiä korkeamman” – Isän nimeä eli arvoa lukuun ottamatta. – Fil. 2:7-9; Vertaa 1 Kor. 15:27

Jokainen Raamatun viittaus vanhurskauttamiseen uskon kautta – että me olemme vanhurskautetut Kristuksen veren kautta jne. – on todistus, joka on yhtäpitävä edellä sanotun kanssa, nim. että ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan” vaan pani ne hänen päälleen, joka kuoli meidän edestämme ja nousi ylös. (2 Kor. 5:19,21; 1 Tess. 4:14; 5:10) Lunastaja otti päälleen syntisen syyllisyyden ja maksoi synneistämme täysin vastaavan hinnan, jotta kaikki, jotka tavoittelevat vanhurskautta, tulisivat hänen uhrinsa perustuksella lasketuiksi vanhurskaiksi. (Room. 5:17-19) Se asianhaara, että meidän täytyy tulla vanhurskautetuiksi, osoittaa, että me olimme epävanhurskaita ja pahoja Jumalan silmissä. Ettei ihminen voinut vanhurskauttaa itseänsä tekojen kautta, sen osoittavat selvästi Israelin kokemukset lakilii-

ton aikana; ne osoittavat, että pahuus ja synty on oleellista langenneessa ihmisluonnossa; sen tähden oli välttämätöntä, että meidät lunastettiin toisen — tahrattoman Lunastajan — ansion ja uhrin kautta.

Vanhurskauttaminen merkitsee ”tulla tehdyksi oikeaksi”; mutta me emme tule todellisesti vanhurskautetuiksi eli täydellisiksi tässä elämässä; meidät on ainoastaan laskettu vanhurskaiksi sen kautta, että uskomme Kristukseen ja hänen uhriinsa meidän edestämme sekä otamme sen vastaan. Kaikkialla Raamatussa tämä Lunastajamme valta vanhurskauttaa meidät on esitetty tuloksena hänen meidän edestämme antamastaan uhrista. Etteivät omat tekomme voi vanhurskauttaa meitä tai tehdä meitä otollisiksi Jumalan edessä, lue Gal. 2:16; Room. 3:27,28. Ettei laki voi vanhurskauttaa niitä, jotka olivat asetetut sen alaisiksi, lue Gal. 5:4; Room. 3:20. Että ainoastaan usko Kristuksen suoritetuun työhön voi vanhurskauttaa, lue Gal. 2:17; 3:13,14; Room. 4:24,25 jne.

Eri raamatunpaikat puhuvat enemmän tai vähemmän selvästi pesemisestämme eli puhdistamisestamme synneistä. Kaikki sellaiset paikat tukevat lunastusoppia, koska samoissa paikoissa selvästi puhutaan, että puhdistavana voimana on ”Kristuksen veri” — Herramme uhrin ansio. — Katso 1 Joh. 1:7; Ilm. 1:5; 1 Kor. 6:11; 2 Piet. 2:22; Tiit. 3:5; Hebr. 9:14; 1 Piet. 1:19

Kuvaannollisesti vanhurskauttaminen esitetään vanhurskauden pukuna, puhtaana ja valkoisena liinapukuna, jolla Herra peittää viat ja epätäydellisyydet niiltä, jotka hän hyväksyy heidän uskonsa perusteella hänen kalliiseen vereensä. Kaikkia yrityksiä kohti omavanhurskautta, ilman Kristuksen ansiota, esitetään kuvaannollisesti omavanhurskaudemme ”tahratuksi vaatteeksi.” (Jes. 64:6) Totta kyllä, muutamat paikat puhuvat pyrkimyksestämme kohti vanhurskautta tottelemalla Jumalan käskyjä, puhdistustyönä, jonka täytyy jatkua koko kristillisen elämämme ajan, niin kuin apostoli sen ilmaisee, ”ruumis puhtaalla vedellä pestynä” (Hebr. 10:22) ja että seurakunta puhdistetaan ”vedellä pesten, sanan [totuuden] kautta.” (Ef. 5:26) Nämä paikat ovat sopivia kuvauksia sydäntemme puhdistamisesta, lihamme saastaisuuden poistamisesta; ja näiden paikkojen voimme selvästi ymmärtää viittaavan jokapäiväiseen elämään ja työhön. Mutta kaikkien ajatus-temme, sanojemme ja tekojemme puhdistaminen, kaikki nämä pyrkimykset saattaa kuolevaiset ruumiimme lähempään yhteyteen Jumalan tahdon kanssa Kristuksessa perustuu jo tapahtuneeseen Kristuksen vastaanottamiseen ja vanhurskauttamiseemme uskon kautta hänen vereensä. Raamattu opettaa, että siitä hetkestä, kun vihkiydymme Jumalalle, kaikki epätäydellisyytemme on peitetty Herran silmiltä lunastusuhrin ansion kautta, jonka Jehovan armo on hankkinut ja jonka voimme laskea hyödyksemme uskomaalla siihen. Koska Jumala voi hyväksyä ainoastaan sen, mikä on täydellistä, ja koska me, kuinka paljon ponnistelemme ja puhdistammekin itseämme, kuitenkin olemme yhä edelleen epätäydellisiä, on selvää, että Isän hyväksyminen tapahtuu Kristuksen vanhurskauden puvun peittävän voiman perusteella, hänen täydellisyytensä lasketaan, luetaan, meillemme. Siten meidät hyväksytään ensin tuossa rakastetussa (Ef. 1:6); ja sitten meidän tulee päivittäin osoittaa rakkautemme vanhurskauteen ja halumme olla mieliksi Herralle pyrkimällä pyhyyteen, täydellisyyteen.

Kuinka usein Raamattu viittaakaan Jeesukseen syntiuhrinamme, ”Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” (Joh. 1:29) Kaikki lain uhrit, kaikki veri, joka vuodatettiin Israelin alttareilla, viittasi eteenpäin suureen syntiuhriin, joka teurastettaisiin meidän edestämme; sillä niin kuin apostoli vakuuttaa meille, vasikkain ja kauristen veri ei voinut koskaan ottaa pois syntejä — ainoastaan vastakuvallinen uhri, ”kallis veri”, pystyi tämän tekemään. Tähän aiheeseen — uhriin syntien edestä — liittyen, niin kuin Raamattu sen esittää, lue Hebr. 9:12; 10:10; Ef. 5:2; 1 Kor. 5:7; 1 Piet. 2:22,24; 2 Kor. 5:21

Raamattu esittää hyvin selvästi, että tämä uhri annettiin meidän, seurakunnan, edestä ja koko ihmiskunnan edestä, Jumalan armosta ”Kristus kärsi kerran kuoleman syntien tähden, vanhurskas väärin puolesta, johtaaksensa meidät Jumalan tykö” — avatakseen meille ja kaikille ihmisille tien palata taivaallisen Isän yhteyteen, tullaksemme sovitetuiksi hänen kanssaan, ja siten avatakseen tien iankaikkisen elämään, joka on Isän lahja, suosio ja siunaus kaikille, jotka ovat hänen totisia lapsiaan. Tähän liittyen lue 1 Tess. 5:10; Room. 5:8; 1 Kor. 15:3; 2 Kor. 5:14,15; Joh 10:15; 11:50-52; 1 Piet. 2:24; 3:18

Että ihmisen Jeesuksen Kristuksen kuolema, hänen verensä, takasi meille vapahduksen synnistä ja kuolemasta on niin selvästi todistettu monissa raamatunpaikoissa, että se voidaan hylätä ainoastaan kieltämällä Raamatun henkeytyksen tai ”vääntämällä kieroon” kirjoituksia (2 Piet. 3:16) tai ”pitämällä totuutta vääryyden vallassa.” (Room. 1:18) — Katso 1 Piet. 1:2; Apt. 4:12; 20:28; Ilm. 5:9; 1:5; Room. 5:9; Hebr. 13:12

”Te olette kalliisti ostetut”

Kenen kautta? Keneltä? Miksi? Ja mitä tarkoitusta varten?

”Te olette kalliisti ostetut; älkää olko ihmisten orjia.” — 1 Kor. 7:23

”Olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset.” — Ilm. 5:9

”Teidänkin keskuudessanne on oleva valheen opettajia, jotka salaa tuovat sisään turmiollisia harhaoppeja, kieltävätpä Herrankin, joka on heidät ostanut.” — 2 Piet. 2:1

Raamattu todistaa vastaansanomattomasti, että ihminen ”ostettiin”; ja niin kuin olemme osoittaneet, kreikkalainen sana ”agorazo”, josta sanat on käännetty, merkitsee julkista kauppaa. Luonnollisesti nousee kysymykset, 1) Kuka osti ihmisen? 2) Keneltä ihminen ostettiin? 3) Miksi hänet ostettiin? Vastaamme kysymyksiin samassa järjestyksessä.

1) Jo esitetyt raamatunpaikat selvästi ja vastaansanomattomasti ilmoittavat, ei ainoastaan että ihmiskunta ostettiin, vaan myös että itse Herra Jeesus Kristus oli ostaja; ja sen lisäksi nämä ja monet muut paikat osoittavat selvästi, että ostohintana oli Kristuksen kallis veri — hänen elämänsä uhraaminen, ihmisen Kristuksen Jeesuksen kuolema, hänen, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä. Uskomme, että tämä kysymys on jo selvästi edellä todistettu, joten siirrymme seuraavaan.

2) Keneltä ihminen ostettiin? Totuuden vastustajat ivaten kysyvät, ostiko Jeesus meidät Saatanalta; ja he väittävät ettei ollut ketään muuta, jolle hinta olisi voitu maksaa: sillä sellaisten lunnaat ei kieltävän ja väärän järkeilyn mukaan Jumala voi olla osallisena sellaisessa kaupassa. He väittävät, että Jumala on aina koettanut saavuttaa ihmisten

yhteyttä ja että hän aina on tehnyt kaikki voitavansa saadakseen aikaan ihmisen sovituksen ja vapautuksen synnistä ja kuolemasta. Sen tähden, he arvelevat, Jumala ei voinut vaatia lunastushintaa, ennen kuin hän voi asettaa ihmisen vapauteen. Me vastaamme, että tällaiset näkökannat ovat kokonaan ristiriidassa Raamatun opetusten kanssa, jotka kyllä opettavat, että Jumala on rakkaus ja että hän armahtaa syntistä, mutta se opettaa myös, että Jumala on vanhurskas ja että ihminen, kun hänet oli oikeudenmukaisesti tuomittu, ei voinut oikeudella tulla vapautetuksi tästä tuomiosta millään muulla tavalla kuin että lunastushinta suoritettiin hänen puolestaan.

Raamattu tosin asettaa kuolemanrangaistuksen Saatanan herrauden yhteyteen sanoessaan, ”Koska siis lapsilla on veri ja liha [inhimillinen luonto], tuli hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi, että hän kuoleman kautta kukistaisi [tekisi tyhjäksi] sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on: perkeleen” (Hebr. 2:14), ja nimittäessään toisessa paikassa Saatanaa ”maailman ruhtinaaksi” (Joh. 14:30), mutta siellä ei missään opeta, että Perkeleellä olisi oikeutta tähän hallitsijan asemaan. Päinvastoin, Raamattu ilmoittaa Saatanan anastajaksi, joka ihmisen langennutta luontoa hyväksi käyttäen on sokaissut hänen mielensä Jumalaa kohtaan ja pettäen häntä on tehnyt hänet orjakseen tietämättömyyden, taikauskon ja hänen omien heikkouksiensa kautta. Saatanan yhteys synnin kanssa muodostaa hänen kuoleman valtansa. Ellei olisi syntiä, Saataka ei olisi koskaan voinut saada ihmiskuntaa valtaansa. Tahallaan tehdyn synnin tähden Aadamin hylättiin Jumalan suosioista; mutta vasta kun ihmiskunta selvästi osoitti, ettei se tahtonut ajatuksiinsa pysyä Jumalan tykönä, Hän jätti sen kelvottoman mielensä valtaan. (Room. 1:28) Sen tähden korkein valtaoikeus, minkä Saataka saattoi väittää omistavansa ihmiskuntaan nähden, oli anastajan voima ja hänen orjiensa heikkous.

Sen lisäksi, kun Jumalan tuomio ”Sinun on kuolemalla kuoltava” langetettiin, Saatanan ja muiden pahojen voimien on sallittu toimia tämän tuomion täytäntöön saattamisessa. Siten Jumala joskus käyttää pahojen henkien ja ihmisten vihaa suorittaakseen ihmeelliset suunnitelmansa tavalla, joka koituu lopulta hänen kunniakseen. (Ps. 76:11) Mutta Jumala ei ole koskaan tunnustanut Saatanaa ihmissuvun omistajaksi. Suku oli Jumalan luomus, ja se saa kiittää häntä kaikesta, mutta koska se ei tunnustanut ja totellut häntä, se joutui Jumalan lain tuomion, kirouksen, alaiseksi, arvottomana elämään. Ja tämän kirouksen alaisena suku on vielä tänäkin päivänä.

Jumalan oikeus langetti kuoleman kirouksen ensimmäisten vanhempiemme ylle, ja Jumalan oikeuden alaisena suku yhä pysyy kuolemassa. Eikä kenelläkään ole toivoa elämästä, paitsi Kristuksen Jeesuksen kautta suoritettussa lunastuksessa. Koska Jumalan oikeus oli Tuomari, jonka tuomio vei ihmiseltä elämän, sen tähden täytyi lunastushinta välttämättä tulla maksetuksi Jumalan oikeudelle, jotta syylliselle Aadamille ja hänessä tuomitulle suvulle voitaisiin taata vapautus.

Saatanan voimaa, jota hän halukkaasti harjoittaa, ei voida käyttää siellä, missä suuri ylimmäinen Tuomari Jehova ei salli sitä; eikä Jehova olisi koskaan sallinut suuren kuoleman onnettomuuden kohdata ihmiskuntaa Saatanan toimesta eikä millään muulla tavalla, paitsi ainoastaan oikeudenmukaisena rangaistuksena synnistä — rangaistuksena Jehovan lain rikkomisesta. Saatanan valta, kuten pyövelin valta, on ainoastaan sallimuksesta

annettu ”kuoleman valta.” Pyöveli on ainoastaan lain palvelija, jonka on toimeenpantava sen rangaistukset; ja Saatanan on kaiken luomakunnan ylimmäisen Tuomarin palvelijana toisinaan sallittu toimia ja häntä on käytetty ihmisistä langetetun kuolemantuomion toimeenpanijana.

Jos vangista pitäisi maksaa lunnaat, niitä ei tarjottaisi vanginvartijalle tai pyövelille, vaan tuomioistuimelle, jonka tuomio vaatii sitä. Siten ei syntien lunnaita voitaisi maksaa Saatanalle (vaikka hän jossain määrin toimiikin rangaistuksen toimeenpanijana), vaan ne täytyisi maksaa sille vallalle, joka tuomitsi synnin ja joka määräsi rangaistuksen, ja määräsi syyllisen mestattavaksi.

Näin järki vastaisi meille, että ihmisen syntien lunnaat tulisi maksaa Jumalalle, kaikkien tuomarille. Kysykäämme nyt, mitä Raamattu sanoo Kristuksen antamasta uhrista. Sanooko se, että se annettiin Saatanalle, vai Jehova Jumalalle? Me vastaamme, että kaikissa Juutalaisen aikakauden esikuvallisissa uhreissa, jotka esikuväsivät tätä parempaa uhria, joka ottaa pois maailman synnin, uhrin esitettiin Jumalalle papin käsissä, papin, joka esikuvasi Herraamme Jeesusta. Katso 3 Moos. 4:3,4,24,27-31,34,35; 5:11,12; 9:2,6,7; 2 Moos. 30:10; 2 Aik. 29:7-11,20-24

Nämä todistukset antavat kysymykseemme riittävän selvän vastauksen. Mutta jos joku tahtoo vielä useampia ja suoranaisempia todistuksia, viittaamme apostolin sanoihin, ”Jos kauristen ja härkäin veri... pyhittää lihanpuhtauteen, kuinka paljoa enemmän on Kristuksen veri, hänen, joka iankaikkisen hengen kautta uhrasi itsensä viattomana Jumalalle... ja sentähden hän on uuden liiton välimies.” — Hebr. 9:13-15,26; 7:27; 10:4-10,12,20; Ef. 5:2; Tiit. 2:14; Gal. 1:4; 2:20; 1 Joh. 3:16; Joh. 1:29; 1 Piet. 1:19; 1 Kor. 10:20; Room. 12:1

Näin asetamme ajatustemme eteen tämän antamamme vastauksen raamatunmukaisuuden, että Jumala vaati ja hyväksyi Kristuksen kuoleman ihmisen lunastusuhrina.

3) Miksi ihminen ostettiin?

Koska jumalalliset ominaisuudet — oikeus, rakkaus, viisaus ja voima — ovat hyvin epätäydellisiä langenneissa ja epätäydellisissä luomuksissa; joillekin on hyvin vaikea käsittää Jumalan vaatimien lunnaiden järkevyyttä ja sen hyväksymistä. Ne, jotka eivät voi ymmärryksellä käsittää tätä tapaa, voivat aivan hyvin tiedostaa ja hyväksyä Jumalan sanan todistuksen huolimatta siitä kuinka he kykenevät täysin ymmärtämään vastausta kysymykseen ”Miksi.” Tämä on turvallinen ja oikea menettelytapa. Kuitenkin tahdomme esittää tässä joitakin ajatuksia, jotka voivat auttaa muutamia ymmärtämään asian. Meissä langenneissa, epätäydellisissä luomuksissa viisaus, rakkaus, oikeus ja voima ovat edelleen suuremmassa tai pienemmässä ristiriidassa keskenään; mutta niin ei ole asianlaita taivaallisen Isämme suhteen, sillä hänessä nämä ominaisuudet ovat aina täydelliset ja aina sopuoinnussa toistensa kanssa. Ensin katseli viisaus kenttää ja esitti parhaan suunnitelman ihmiskunnan vapauttamiseksi, suunnitelman, joka oli täydessä sopuoinnussa rakkauden, oikeuden ja voiman kanssa. Viisauden ohjauksessa ihminen asetettiin heti lain alaisuuteen, jonka rikkominen tuottaisi rangaistuksen, hänen olemassaolonsa lakkaamisen ja kaikki ne alituiset kärsimykset, jotka käyvät kuoleman edellä. Viisaus tiesi edeltä, että ihminen kokemattomuutensa tähden lankeaisi, mutta tunsikin sen oikeutetuksi

hyödyllisten opetusten tähden jne. esittäessään Jumalan kaitselmuksen tien ja järjestelyt, niin kuin ne on ilmoitettu Raamatussa.

Niin pian kuin ihminen rikkoi Jumalan lain, oikeus astui esiin ja lausui hänet kapinalliseksi, joka oli tullut kuolemantuomion alaiseksi, ja ajoi hänet pois Eedenistä, pois hänelle valmistetusta elämän ylläpidosta, ja jätti hänet Saatanalle, jotta hän tulisi pahojen olosuhteiden ympäröimäksi ja että langetettaisiin rikotun lain täydellinen rangaistus — ”sinun on kuolemalla kuoltava.” Kun tämä Jumalan luonnon peruspiirre (Oikeus) toimi ihmisen kanssa, Rakkaus ei ollut välinpitämätön, mutta se oli voimaton kahdesta syystä: ensiksikin se ei voinut tulla ristiriitaan oikeuden kanssa, se ei voinut estää rangaistuksen toimeenpanoa eikä se voinut vapauttaa ihmistä Oikeuden vallasta, koska se on Jumalan hallituksen perustus; toiseksi Rakkaus ei voinut silloin toimittaa vapahdusta ihmiselle maksamalla lunastushinnan synneistä, koska se olisi ollut ristiriidassa sen pelastussuunnitelman kanssa, jonka ääretön Viisaus jo oli valmistanut. Siten täytyi Jumalan Rakkauten ja Voiman pysyä syrjässä jonkin aikaa, kyvyttöminä auttaa ihmiskuntaa ja antaa Oikeuden käydä kulkuaan ja suostua siihen, että Viisaus antoi Oikeuden 6000 vuoden ajan vallita ihmiskuntaa, mikä merkitsi sille huokausta ja kärsimystä — kuolemaa. Sopusoinnussa tämän kanssa Rakkaus ei toiminut ihmisen vapauttamiseksi, vaan ainoastaan lohdutti ihmistä ja ohjasi häntä lupausten ja esikuvallisten uhrien kautta, jotka kuvasivat tapaa, jolla Rakkaus lopulta Viisauden määräämällä ajalla suorittaisi ihmisen pelastamisen. Siten Rakkaus odotti kärsivällisesti oikeaa hetkeä, jolloin se Viisauden ohjauksessa saisi toimia ja myöhemmin voisi kutsua avukseen Jumalan Voiman.

Rakkauten toiminnan hetki tuli lopulta, ”kun aika oli täytetty” (Gal. 4:4), kun Jumalan määräämä ”oikea aika” oli tullut (Room. 5:6), kun Jumala lähetti Poikansa ihmisenä Jeesuksena Kristuksena, että ”hän Jumalan armosta [hyvyyden tähden] olisi kaikkien edestä joutunut maistamaan kuoleman.” (1 Tim. 2:5; Hebr. 2:9) Vasta silloin ilmeni ihmiskunnalle Jumalan rakkaus, vaikka se oli ennenkin ollut olemassa; niin kuin luemme, ”Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus”, ”että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme.” — 1 Joh. 4:9; Room. 5:8

Toimimalla sopusoinnussa Jumalan lain kanssa ja tyydyttämällä tämän lain vaatimuksen Jumalan Rakkaus ei joutunut ristiriitaan Jumalan Oikeuden kanssa. Rakkauten toimintatapa ei ollut Oikeuden tuomion vastustaminen, lakkauttaminen tai keskeyttäminen, vaan se hankki ihmiselle sijaisen, lunnaat. Kohtaamalla Oikeuden ihmiselle langettaman kuolemanrangaistuksen Rakkaus saattoi ihmiskunnan vapaaksi Aadamin kirouksesta (kuolemasta). Se oli suuri riemuvoitto Rakkautelle, kuin myös Oikeudelle. Rakkaus riemuitsi tarjotessaan Oikeudelle lunastusuhrin, Jeesuksen — Oikeudelle, joka on osa Jumalan luonteesta ja joka antaa voiman hänen vanhurskaille määräyksilleen ja tuomioilleen.

Rakkauten riemu ei ole vielä täydellinen. Se on saanut aikaan lunastuksen, mutta sen on määrä tehdä enemmän, nim. saada aikaan koko ihmiskunnan ennalleenasettaminen, joka saatujen kokemusten jälkeen tahtoo palata Jumalan ja hänen vanhurskaiden lakiensa tykö. Mutta niin kuin Rakkaus Jumalan viisauden määräysten mukaan odotti yli 4000 vuotta, ennen kuin se hankki lunastushinnan, sen täytyy odottaa lunastushinnan maksun

jälkeen lähes 2000 vuotta lisää, ennen kuin ennalleenasettamistyö edes alkaa. (Apt. 3:19-21) Mutta Viisaus sallii Rakkauden toimia tänä aikana erään luokan, ”pienen lauman”, evankeliumikauden valittujen kanssa – ottaakseen lunastettujen keskuudesta kansan hänen nimelleen – Kristuksen morsiamen ja kanssaperillisen, Seurakunnan. – Apt. 15:14

Välttämättömyys, että Kristuksen piti ostaa suku, oli siinä tosiasia, että isä Adam myi itsensä ja sukunsa syntiin (ja sen palkkaan tai rangaistukseen, kuolemaan) tottelemattomuuden hinnasta. (Room. 7:14; 5:12) Hänet täytyi ostaa takaisin synnin orjuudesta; ja lunastushinnan maksaminen oli välttämätön, ennen kuin ketään voitiin vapauttaa rangaistuksesta tai ennen kuin kukaan voi alkaa jälleen pyrkiä osoittautumaan arvokkaaksi saamaan iankaikkisen elämän.

Mutta katsokaamme nyt tätä ostoa laajemmassa mittakaavassa ja huomattaamme, ettei Herramme Jeesus tullut ainoastaan teoriassa vaan myös käytännössä suvun omistajaksi, hallitsijaksi ja Isäksi, koska hän maksoi sen lunastushinnan: tässä ostossa hän otti isä Aadamin sijan, joka oli myynyt suvun. Niin kuin Adam myi suvun synnin kautta, itse tyytyväisyydessään, tottelemattomuudessaan Jumalaa kohtaan, ihminen Kristus Jeesus osti suvun uhraamalla itsensä totellen Isän tahtoa – vastaava hinta, lunastus, Aadamin edestä. Raamattu esittää tämän asian sanoen, ”Sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleitten että elävien Herra.” (Room. 14:9) Uhrikuolemansa kautta Herramme Jeesus tuli suvun herraksi, hallitsijaksi, isäksi, ja sai vallan kohdella sukua kuin omia lapsia, jotka ovat vapautetut Jumalan tuomion kirouksesta hänen uhrinsa kautta.

Juuri tässä merkityksessä meidän Herramme on tullut toiseksi Adamiksi – koska hän astui ensimmäisen Aadamin sijaan, tuli suvun uudeksi pääksi (uudeksi lähtökohdaksi, alkuunpanijaksi) ostamalla eli lunastamalla sen itselleen omalla elämällään. Mutta koska se oli ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunastushinnaksi, ihminen Kristus Jeesus ei voi olla suvun isä. Ihminen Kristus Jeesus antoi kaiken mitä hänellä oli lunastukseen ihmisen Aadamin ja hänen sukunsa täysin vastaavana hintana, ihmisenä ihmisestä. Aadamin suku ei ollut vielä syntynyt hänen rikkomuksensa aikana, joten sitä ei tuomittu suoranaisesti vaan epäsuorasti; sen tähden sitä ei tarvinnut lunastaa suoraan, vaan se ostettiin epäsuoraan. Ihmisen Kristuksen Jeesuksen kupeessa oleva syntymätön siemen muodosti vastaavan hinnan Aadamin siemenestä, joka oli syntymätön hänen rikkomuksensa aikana.

Lunastushintaa ei otettu takaisin

Niin kuin olemme jo nähneet, Raamattu opettaa selvästi, että Jeesus kuoletettiin lihassa, mutta tehtiin eläväksi hengessä; hän kuoli ihmisenä, mutta nousi ylös kuolleista Jumalan luonnon korkeimpana henkiolentona. Täytettyään sen työn, jonka tähden hän tuli ihmiseksi ja suoritettuaan tehtävänsä Isälle mieluisalla tavalla hänet herätettiin kuolleista äärettömään kunniaan ja kirkkauteen, yläpuolelle kaikkien enkelien, herrauksien, valtojen ja kaikkien nimien, joita mainitaan.

Jeesus ei olisi voinut tulla herätetyksi kuolleista ihmisenä ja jättää lunastushintaamme Oikeudelle; jotta Adam (ja hänessä tuomittu suku) voitiin vapauttaa tuomiosta ja

kuoleman vankilasta, ei ollut ainoastaan välttämätöntä, että ihminen Jeesus Kristus kuoli, vaan myös että ihminen Kristus Jeesus ei koskaan enää eläisi, pysyisi kuolleena, pysyisi meidän lunastushintanamme iankaikkisesti.

Jos Herramme Jeesus olisi noussut ylös ihmisenä, siitä olisi seurannut kaksi onnettomuutta: 1) Lunastushintamme olisi otettu takaisin, mikä olisi jättänyt meidät edelleen kuolemantuomion alaisiksi, niin kuin ennenkin. 2) Se olisi merkinnyt, että Jeesus olisi iankaikkisesti menettänyt sen korkeamman luonnon, jonka hän oli jättänyt tullakseen ihmiseksi ja voidakseen olla Lunastajamme; ja siten se olisi merkinnyt, että hänen tottelevaisuutensa Jumalaa kohtaan oli tuottanut hänelle iankaikkisen alennuksen alempaan luontoon. Mutta Jumalan järjestelyihin ei kuulu sellaisia järjettömyyksiä ja kohtuuttomuuksia. Jeesus nöyryytti itsensä ja tuli ihmiseksi, ja antoi ihmisenä elämänsä lunnaksi langenneen suvun edestä; ja palkinnoksi uskollisuudestaan ja tottelevaisuudestaan taivaallinen Isä ei ainoastaan palauttanut häntä tietoiseksi olennoiksi vaan antoi hänelle myös luonnon, joka ei ainoastaan ollut korkeampi kuin inhimillinen, vaan myös korkeampi kuin se mikä hänellä oli ennen ihmiseksi tuloaan, tullen osalliseksi jumalallisesta luonnosta ylivertaisine ominaisuuksineen ja kunnioineen. Hänen nykyisessä korotetussa asemassaan kuoleminen on mahdotonta – hän on nyt kuolematon.

Koska ihminen Jeesus oli lunastushinta, joka annettiin maksuksi Aadamista ja hänen suvustaan, ei voinut olla niin, että ihminen Jeesus olisi toinen Aadam, suvun uusi isä ensimmäisen Aadamın sijasta; sillä ihminen Jeesus on kuollut, ainaisesti kuollut, eikä sen tähden voi olla maailman isä eli elämänantaja.

Hän, joka oston kautta omistaa ihmiskunnan isän arvon, on ylösnoussut ja kirkastettu Jeesus, osallinen Jumalan luonnosta – tämä on toinen Aadam. Niin kuin jo olemme nähneet (6. luku), Herramme Jeesus ei ollut lihassa ollessaan toinen Aadam; hän ei ollut suvun isä, vaan hän tuli ainoastaan ostamaan Aadamın suvun siten tullakseen sen isäksi; ja tämä osto maksoi hänelle kaiken, mitä hänellä oli, eikä mitään jäänyt jäljelle. Tämä on Raamatullinen käsitys, niin kuin apostoli sen esittää, ”Ensimmäinen ihminen oli maasta, maallinen, toinen ihminen [toinen Aadam] on taivaasta [hänen toisessa läsnäolossaan, tuhatvuotiskautena]... Niin kuin meissä on ollut maallisen [Aadamın] kuva, niin meissä [seurakunnassa, Kristuksen kanssaperillisissä, jotka olemme osallisia ylenmäärin suuriin ja kalliisiin lupauksiin – Room. 8:17; 2 Piet. 1:4] on myös oleva taivaallisen [toisen Aadamın] kuva.” ”Niin on myös kirjoitettu: 'Ensimmäisestä ihmisestä, Aadamista, tuli elävä sielu'; viimeisestä [toisesta] Aadamista tuli eläväksitekevä henki. Mutta mikä on hengellistä, se ei ole ensimmäinen, vaan se, mikä on sielullista, on ensimmäinen; sitten on se, mikä on hengellistä.” – 1 Kor. 15:45-48

Tutkiessamme edelleen kysymystämme, miksi ihmiskunta ostettiin, meillä on apostolin todistus, että sillä ostolla Herramme Jeesus tuli (se on: hankki oikeuden tullakseen) Uuden Liiton välittäjäksi. (Hebr. 8:6; 9:14-16) Uusi Liitto on Jumalan varaama järjestely, jonka kautta hän voi harjoittaa armeliaisuutta langennutta sukua kohtaan. Uusi Liitto ei voi käydä täytäntöön ilman välittäjää. Välittäjän täytyy antaa Jumalalle muutamia vakuuksia ihmiskunnan puolesta. Ennen kaikkea hänen täytyi lunastaa ihminen maksamalla täysi lunastushinta; sen tähden sitä uhria, jonka Herramme Jeesus antoi, kutsutaan

”uuden liiton vereksi”, jonka kautta se astuu voimaan. Ostettuaan ihmiskunnan tuomios-
ta, joka synnin tähden oli heidän päällään, sinetöidäkseen Uuden Liiton ja saattaakseen
sen voimaan, Välittäjä on täysin varustettu ja oikeutettu tekemään ostetun suvun puolesta
kaiken minkä hän voi, viedäkseen sen inhimilliseen täydellisyyteen, ehdottomaan sopu-
sointuun Jumalan kanssa – voidakseen esittää heidät moitteettomina ja puhtaina Isälle,
rakkaudessa, tarvitsematta enää erityistä sovituksen liittoa tai välittäjää. Mutta tämä työ
on vasta alussa – sillä Isä ei ole vielä hyväksynyt maailmaa, ja vaaditaan koko tuhat-
vuotiskauden ennalleenasettamistyö, jotta kaikki halukkaat ja tottelevaiset saatettaisiin
täyteen sovintoon ja sopusointuun Isän kanssa.

Samaan aikaan, nykyisen evankeliumikauden aikana, kutsutaan lunastetusta suvusta
pieni luku, ja ne, jotka kuulevat Jumalan kutsun sekä tulevat Isän tykö uskon kautta Vältit-
täjään ja hänen työhönsä, lasketaan täydellisiksi, jotta heidän olisi mahdollista esittää
itsensä lunastajansa kanssa elävinä uhreina Isän ja hänen suunnitelmansa palvelukseen
ja siten kehittää itsessään Jumalan rakkaan Pojan kaltaisuutta – siinä tarkoituksessa, että
jos he halukkaasti ja iloisesti kärsivät hänen kanssaan, heidät myös kirkastettaisiin hänen
kanssaan sekä tehtäisiin hänen kanssaperillisikseen ja työtovereikseen tuhatvuotisen
valtakunnan siunaamistyössä Uuden Liiton ehdoilla. Muistettakoon, että nämä harvat
muodostavat kuitenkin poikkeuksen muuhun ihmiskuntaan nähden: nämä evankeliumi-
kauden valitut luetaan Kristuksen veljiksi, Kristuksen morsiameksi, Kristuksen ruumiiksi,
joka on seurakunta, mutta ei koskaan Kristuksen lapsiksi. Taivaallinen Isä on hyväksynyt
heidät pojikseen, ja he ovat siitetyt taivaalliseen luontoon totuuden sanan ja tämän sanan
hengen kautta. Nämä voivat, niin kuin olemme nähneet, oikeudella pitää Jehovaa
Isänään, koska hän on siittänyt heidät ja he ovat siten Kristuksen veljiä. – Joh. 1:13;
1 Piet. 1:3

Ihmisiä varten ylimalkaan Jumalalla on eri suunnitelma: sen sijaan, että hän
vanhurskautettaisi heidät uskon kautta ja siittäisi heidät Jumalan luontoon jne., heidän
täytyy odottaa tuhatvuotiskauteen asti, eikä Jehova silloinkaan siitä heitä uuteen luon-
toon, vaan he saavat takaisin vanhan, inhimillisen luontonsa, vapautettuna synnin
aiheuttamista vaurioista ja vioista. Maailman toivo on kaiken sen ennalleenasettamisessa,
mikä kadotettiin Eedenissä. (Matt. 18:11; Apt. 3:19-21) Jumalan huolenpito maailman
suhteen on juuri siinä, mitä olemme nähneet lunastuksessa: ihminen Kristus Jeesus uhra-
si täydellisen ihmisluontonsa ja kaikki sen yhteyteen kuuluvat oikeudet ja edut lunastaak-
seen ihmiskunnalle takaisin sen, mikä oli kadotettu – inhimillisen täydellisyyden, joka
kadotettiin Eedenissä, maan herrauden, kaikki täydellisen ihmisen oikeudet ja edut, jotka
sisälsivät toveruuden Jumalan kanssa ja iankaikkisen elämän. Nämä asiat, jotka ostettiin
ihmissuvulle, ovat asioita, jotka aikanaan tarjotaan koko ihmiskunnalle Uuden Liiton
alaisuudessa.

Se tosiasia, että Herra on käyttänyt tätä evankeliumikautta valitakseen ”Kristuksen
ruumiin”, merkitsee maailmalle sitä, että elämänantajan eli isän virkaa ei ole annettu
ainoastaan Herralle Jeesukselle, seurakunnan Päälle, vaan että häneen on liitetty ”pieni
lauma”, joka on hänen kaltaisensa ja joka tänä aikana on kärsinyt yhdessä hänen kans-
saan ja joka saa tulevaisuudessa jakaa hänen kirkkautensa ja joka hänen kanssaan

muodostaa sen suuren Profeetan, Papin ja Kuninkaan, suuren Elämänantajan ja Isän ihmiskunnalle — antaakseen elämän jokaiselle, joka tahtoo ottaa sen vastaan Uuden Liiton ehdoilla. Tämä on sopusoinnussa ajatuksen kanssa, että Raamattu julistaa yhden Herramme Jeesuksen arvonimistä olevan ”Iankaikkinen Isä.” Hän ei ole vielä täyttänyt tätä tehtävää missään merkityksessä. Mutta hänellä, joka on ostanut maailman omalla elämällään, on nyt Jumalan suunnitelman mukaan täysi valta ja oikeus antaa jokaiselle, joka tahtoo ja suostuu ehtoihin, kaikki mikä kadotettiin ja ostettiin takaisin, kaikki inhimilliset oikeudet ja edut, sekä suurempi tieto.

Ollen nyt ihmiskunnan oikeudenmukainen isä ja antaen sille elämän, mikä on maksanut hänelle hänen omansa, huomaamme ihmissuvun olevan Raamatun todistuksen mukaan kokonaan hänen kädessään voidakseen menetellä sen kanssa aivan niin kuin tahtoo; ja päättääkseen heidän arvollisuutensa tai arvottomuutensa iankaikkiseen elämään. Tämän, jonka hän suorittaa maailmaan nähden sen isänä seuraavana aikakautena, Herramme Jeesus on jo tekemässä Seurakuntaan, Morsiamensa, nähden nykyisenä aikana; ja tätä apostoli kuvaa sanoen, että niin kuin taivaallinen Isä on Kristuksen pää, niin on Kristus seurakunnan pää, niin kuin mies on vaimon ja perheen pää. (1 Kor. 11:3) Sen tähden luemmekin, ”Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle.” (Joh. 5:22) Kristuksen kihlatulla Morsiamella ei ole mitään yhteyttä Isän kanssa, muuten kuin rakkaan Ylkänsä kautta. Morsiamen rukoukset esittävät hänen nimessään, hänen ansionsa kautta, ja niin täytyy tehdä, kunnes tulee se, mikä on täydellistä, kunnes hänet otetaan kirkkauteen — Jumalan lasten täydelliseen vapautteen ensimmäisen ylösnousemuksen kautta.

Samoin täytyy ihmiskunnan, Kristuksen lapset, turvautua häneen heidän Päänään ja Isänään, eikä heillä voi olla mitään yhteyttä taivaallisen Isän kanssa eikä hän voi tunnustaa heitä ennen kuin kaikki halukkaat on tuhatvuotiskauden jälkeen asetettu ennalleen täydellisyyteen ja ottaneet vastaan sen etuoikeudet. Mutta tuhatvuotiskauden lopussa, kun Herramme Jeesus jättää Valtakunnan Isä Jumalalle, silloin heidät esitetään Kaikkivaltiaalle Jehovalle tullakseen Hänen, Suuren, kaikkien Isän, Jehova Kaikkivaltiaan, välittömään alaisuuteen. — 1 Kor. 15:24

Tältä näkökannalta katsoen voimme ymmärtää, miksi Herraamme Jeesusta kutsutaan Raamatussa lunastetun ja ennalleenasetetun suvun Isäksi, mutta häntä ei aikaisemmin tunnustettu Aadamin ja hänen jälkeläistensä Isäksi, vaikka hän olikin Aadamin luoja — niin kuin on kirjoitettu, ”Ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.” (Joh. 1:3) Eroavaisuus on siinä tosiasiallisesti, että Logos toimi luomisessa ainoastaan Jehovan välikkappaleena ja suoritti työn, joka ei maksanut hänelle itselleen mitään; kun taas toisena Aadamina hän antaa ihmiskunnalle elämänoikeudet oman elämänsä kustannuksella, osti heidät omalla kalliilla verellään.

Lunastus ei anteeksi antaminen

Kykenemättömyys havaita ero lunastuksen ja anteeksi antamisen välillä on aiheuttanut suurta hämmennystä asian suhteen. Järkevätkin kristityt lainaavat raamatunpaikkoja sanoen meidän olevan lunastetut haudan vallasta, lunastetut kuolemasta, ostetut hinnal-

la, ostetut Kristuksen kalliilla verellä jne., ja samassa hengenvedossa he puhuvat Isän armollisesta syntien anteeksi antamisesta. Nähtävästi harvat ajattelevat, vaikka jokaisen pitää se tietää, että lunastus ja anteeksiantaminen ilmaisevat täsmälleen vastakkaisia ajatuksia.

Molemmat nämä sanat kyllä esiintyvät Raamatussa, ja ne tarkoittavat Jumalan menettelyä langenneen ihmisen kanssa; mutta niitä ei ole koskaan käytetty samassa merkityksessä, vaan niillä on oma, määrätty merkityksensä. Jokaisen tavallisen mielen täytyy huomata, että ajatus, joka on ilmaistu sanoilla ”lunastaa” ja ”lunastus”, on vastoin ajatusta, joka ilmaistaan sanalla ”anteeksiantaminen.” Mutta monet Raamattua tutkivat ajattelevat kuin niitä olisi Raamatussa käytetty huolimattomasti ja synonyymisesti; ja sitten he päättelevät voivansa itse valita ja liittää ilmaus ”anteeksiantaminen” sanoihin ”lunastus” ja ”lunastaa”, ja päinvastoin. Sellainen menettely on kaukana siitä, että ”oikein jakelee totuuden sanaa” (2 Tim. 2:15) saaden aikaan hämmennystä ja saaden Jumalan sanan näyttämään ristiriitaiselta. Monien kohdalla ongelma näyttää olevan myös se, etteivät he halua totuutta tämän asian suhteen eivätkä sen tähden etsi sitä – peläten, että heidän ”ei lunastusta”-teoriaansa tuomittaisi sen tähden.

Ei mikään ole selvempää kuin se, ettei Jumala antanut Aadamille anteeksi hänen rikkomustaan ja vapauttanut häntä rangaistuksesta; silmäys huokaavaan, kuolevaan ihmiskuntaan kuin myös Jumalan sanan todistukseen koskien ”Jumalan vihaa” – kuolemankirousta synnin palkkana – kaikki osoittavat selvästi, ettei Jumala antanut maailmalle anteeksi, ei poistanut synnin rangaistusta, jota se on kärsinyt yli 6000 vuotta. Joka sekoittaa syntisen vanhurskauttamisen Kristuksen syntiuhrin ansion perustuksella hinnatta anteeksi antamiseen, se ei ole vielä harjoittanut ymmärrystään oikein. Jos Jumala olisi antanut anteeksi Aadamille, Hän olisi asettanut Aadamille ennalleen Eedenin edut ja elämää ylläpitävät hedelmäpuut, ja hän yhä eläisi eikä hänen lukuisa sukunsa olisi kuollut ”yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta.”

Jos Jumalan olisi määrä tulla ihmisen pelastukseksi ja antaa hänelle anteeksi, se merkitsisi hänelle täyttä vapauttamista kaikesta turmeluksesta, sairaudesta, kivusta ja kuolemasta; se merkitsisi kaiken sen ennalleenasettamista, mikä kadotettiin. Ilmeisesti Jumala ei silloin ole antanut anteeksi alkuperäistä syntiä, vaan yhä edelleen pitää kiinni pyhään lakiinsa perustuvasta syntiselle lausutusta tuomiosta. Ei ole edes mitään näkyvää merkkiä siitä, että ihmiskunta on lunastettu. Ainoastaan uskovaiset tietävät sen ja ottavat sen vastaan ei ulkoisten merkkien, vaan uskon kautta Jumalan sanaan; olemme jo maininneet monia raamatunkohtia, jotka todistavat tämän. Näkyvät todistukset lunastuksesta tulevat ilmeisiksi kaikille tuhatvuotisvaltakunnan aikana, kun ennalleenasettamistyö on käynnissä – kun Lunastaja alkaa Ennalleenasettajana käyttämään ostettuja oikeuksiaan.

Sanoja ”antaa anteeksi” ei käytetä maailman ja alkuperäisen synnin yhteydessä, vaan niiden yhteydessä, jotka uskon kautta Lunastajaan ja hänen työhönsä ovat lasketut siirtyneiksi kuolemasta elämään – tuomiosta vanhurskauttamiseen. Suuri Lunastaja, joka osti heidät ja otti itselleen heidän syytöksensä, jotka olivat heitä vastaan, antaa heille vapaasti anteeksi ja asettaa heidät koetteelle elämää varten – Jumalan lain hengen, ei sen kirjai-

men, mukaan. Ja vielä enemmän, hän ei anna anteeksi ainoastaan menneitä syntejä, vaan hän antaa anteeksi yhä edelleen kaikki heidän syntinsä (jotka eivät ole tahallisia niin kauan kuin heillä on hänen uusi mielensä — 1 Joh. 3:9; 5:18) — laskien kaikki sellaiset vastoin tahtoa tehdyt synnit ajatuksissa, sanoissa ja töissä osaksi alkuperäisestä synnistä ja siitä johtuvasta turmeluksesta, joka perinnön kautta vielä vaikuttaa heidän lihassaan. Samoin sanotaan taivaallisesta Isästä, että hän armahtaa meitä, antaa anteeksi rikkomuksemme ja lahjoittaa meille armonsa (suosionsa); mutta kaikki hänen armonsa ulottuu meihin Herramme Jeesuksen uhrin kautta: saamme ”lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen [vapahduksen] kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan, koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit.” (Room. 3:24,25) Hänessä ”meillä on lunastus [vapahdus] hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.” — Ef. 1:7; Kol. 1:14

Me ”tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta” (Room. 5:10), Jumala lakkasi laskemasta syntejämme, koska lunastushinta oli maksettu, jonka hän oli itse hankkinut, Hän, joka niin rakasti meitä, että antoi Poikansa lunastaakseen meidät. Samoin myös ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan”, vaan laski ne rakkaan Poikansa päälle, joka vapaaehtoisesti antoi itsensä meidän sijaiseksemme. Synnit laskettiin ihmissuvun päälle, kunnes Jeesus kuoli; silloin Jumala antoi anteeksi, so. lakkasi laskemasta meille velkaa, jonka Lunastajamme eli Sijaisemme oli maksanut. Jumala ei antanut anteeksi, so. ei lakannut toimeenpanemasta sitä rangaistusta, jonka oli määrännyt, vaan ”Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.” (Jes. 53:6) Hän (Jeesus) ”itse kantoi meidän syntimme [rangaistuksen] ruumiissansa ristinpuuhun.” (1 Piet. 2:24) Tästä näemme kuinka Jumala Kristuksen tähden antoi meille anteeksi — koska hän maksoi rangaistuksen, mikä täydellisesti tyydytti oikeuden. — 1 Joh. 1:7; 2:12; Ef. 4:32; Apt. 4:12, 10:43; 13:38; Luuk. 24:47

Älköön kukaan käsittääkö väärin, että Jumala pakotti vanhurskaan kuolemaan vääräin edestä. Oikeus ei voi panna syyllisten rangaistusta viattomalle, ellei viaton vapaaehtoisesti antaudu syyllisen sijaiseksi. Tämän teki meidän Herramme Jeesus. Raamattu julistaa, että hän antoi elämänsä vapaaehtoisesti; ei Jumalan vihan pelosta; ei pakosta; vaan ”Edessään olleen ilon tähden [ilosta totella Isää, lunastaa ja ennalleenasettaa ihmiskunta, ja saattaa monta lasta kirkkauteen] hän häpeästä välittämättä kesti ristillä kärsimykset.” — Hebr. 12:2, Uusi käännös.

Kreikkalaiset sanat ”apolyo”, ”aphiemi”, ja ”aphesis” on käännetty Uudessa Testamentissa sanoilla ”antaa anteeksi” ja ”anteeksiantaminen.” Mutta huomatkamme, ettei ajatus näissä sanoissa kuitenkaan ole se, niin kuin jotkut sanovat, että vika katsotaan pois-pyyhityksi korvauksetta. Jumala ei päästä syntistä menemään ilman ehtoja, vaan niin kuin Raamattu sanoo, Jumala päästää vangit pois vankilasta (kuolemasta), koska hän on löytänyt lunastuksen. (Job 33:24) Ihminen Kristus Jeesus antoi itsensä lunnaiksi (vastavaksi hinnaksi) kaikkien edestä. (1 Tim. 2:6) Sen tähden kaikki, jotka ovat haudoissa

(kuoleman vankilassa), kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin aikanaan — kun heidän Lunastajansa ottaa suuren valtansa ja hallitsee.

Vaikka sanontaa ”antaa anteeksi” siinä merkityksessä, ettei toimeenpane rangaistusta, ei esiinny Raamatussa, on kreikankielellä olemassa lähes vastaava sana — ”karazomai.” Se merkitsee ”antaa velatta anteeksi.” Se esiintyy Uudessa Testamentissa 12 kertaa. Annamme muutaman esimerkin tämän sanan käytöstä, joista näemme, ettei se vastusta vaan vahvistaa lausunnon, ettei Jumala anna anteeksi ehdoitta, vapauta syyllistä rangaistuksesta ilman ehtoja.

”Niinkuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa.” — Kol. 3:13

”Kun heillä ei ollut millä maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi... jolle hän antoi enemmän anteeksi.” — Luuk. 7:42,43

Tässä on neljä esimerkkiä, joissa tarkoitetaan velan pyyhkimistä pois korvauksetta. Mutta huomaa ettei Jehova anna anteeksi tässä merkityksessä, vaan Jeesus Kristus ja hänen opetuslapsensa. Herramme Jeesus oli juuri toimimassa lunastushinnan maksamisessa Simonin, Marian ja kaikkien muiden edestä, ja tietäen, että Oikeus tyydyttäisi tämän työn kautta, hän saattoi Ostajana antaa heille anteeksi korvauksetta. Tämän syntisten oston tarkoitus oli, että hän voisi hinnatta vapauttaa heidät synnin tuomiosta. Ellei Jeesus olisi tahtonut antaa anteeksi niille, jotka hän oli ostanut omalla kalliilla verellään, hän yhä edelleen laskisi heille Aadamin synnin palkka, hänen sovitusuhrillaan ei olisi heille mitään arvoa; se olisi jättänyt heidät kaikki tilaan, jossa he olivat — ”kirotuiksi”, tuomituiksi. Toisaalta jos Jumala olisi antanut meille velatta anteeksi, Kristuksen kuolema olisi ollut tarpeeton, arvoton, ikään kuin se ei olisi saanut mitään aikaan.

Kaikki myöntävät, että Jumala on oikeudenmukainen; ja jos niin on, hän ei langettanut ihmiskunnalle liian ankaraa tuomiota, kun hän otti siltä pois elämän. Jos tämä rangaistus oli oikeudenmukainen 6000 vuotta sitten, se on yhä edelleen oikeudenmukainen ja on oleva oikeudenmukainen iankaikkisesti. Jos rangaistus oli liian ankara ja Jumala antaa sen anteeksi korvauksetta (vapauttaa hänet rangaistuksesta), se osoittaa hänen olevan epäoikeudenmukainen joko heti alussa tai nyt. Jos oli oikein 6000 vuotta sitten erottaa ihminen elämästä hänen syntinsä tähden, olisi aina väärin antaa hänelle elämä takaisin ilman että velka olisi oikeudenmukaisesti pyyhitty pois maksamalla vastaava hinta. Ja tämä voi tapahtua ainoastaan sen kautta, että samaa lajia oleva olento, jonka oikeus elämään ei ollut menetetty, vapaaehtoisesti uhraisi itsensä lunnaiksi.

Juuri tämä Jumalan muuttumaton ja taipumaton oikeus takaa, että me voimme luottaa niin lujasti hänen lupauksiinsa. Raamattu julistaa, että hän on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti, ettei hänessä ole muutosta eikä valon ja pimeyden vaihtelua. (Jaak. 1:17) Jos hän olisi niin muuttuvainen, että hän tuomittuaan Aadamin aikana suvun kuolemaan kuitenkin 6000 vuoden perästä voisi peruuttaa tuomionsa, mitä takeita meillä silloin olisi siitä, ettei hän taas 6000 vuoden päästä, tai ennemmin tai myöhemmin, peruuttaisi armahdustaan ja sulkisi taas muutamia tai kaikkia kuoleman vankilaan? Syntisenä sukuna meillä ei ole muuta toivoa tulevasta elämästä kuin siinä tosiasiassa, että Kristus Jumalan armosta kuoli edestämme ja siten tyydytti Oikeuden vaatimuksen meihin nähden.

Niin muodoin kun katsomme asiaa Jumalan kannalta, hän antaa meille anteeksi oman järjestelynsä kautta — Kristuksen kautta. Mutta kun katsomme suhdettamme Herraamme Jeesukseen, joka osti meidät, hän antaa anteeksi vapaasti (korvauksetta) jokaiselle, joka tahtoo hänen kauttaan tulla Isän tykö. Ne hedelmät, jotka saamme niittää Jumalan suunnitelmasta, ovat todella ihania — meille se merkitsee samaa kuin että Isä olisi antanut anteeksi ilman ehtoja ja lunnaita, paitsi että tieto tästä tosiasiasta tekee meidät kykeneviksi tekemään johtopäätöksiä Jumalasta ja ymmärtämään kuinka meidät, vaikka syntimme olivat veriruskeita, kuitenkin on tehty lunta valkeammaksi, sekä kuinka Jumala voi pysyä vanhurskaana ja kuitenkin vanhurskauttaa ja vapauttaa meidät. Näin Jumala on varustanut meidät lujalla uskon ja luottamuksen perustuksella.

Eikö kuolema pyyhi pois ihmisen velkaa?

Kun kerran on ymmärretty, että ”synnin palkka on kuolema” — ei iankaikkinen vaiva — monet ovat tulleet väärään johtopäätökseen tämän asian suhteen, mitä suuri Vastustaja ilmeisesti lietsoo. Tämä väärä pohdinta sanoo edelleen, että jos synnin palkka on kuolema, silloin jokainen, joka kuolee, maksaa siten itse syntinsä rangaistuksen: siitä seuraa väittämä, että Lunastaja ja lunnaat ovat tarpeettomia — jokaisen lunastaessa itse itsensä, lunastaessaan itsensä maksamalla oman rangaistuksensa. Heidän väitteensä on, ettei Oikeudella olisi sitten enää mitään vaadittavaa ihmiseltä hänen kuoltuaan; sen tähden väitetään, että kuolleitten ylösnousemus on järjestyksessään seuraava ja sopiva asia. Tällainen näkökanta tekisi Jumalan erityisen lunastusuhrin vaatimuksen ihmisen synnin edestä kohtuuttomaksi, kaksinkertaiseksi rangaistuksen maksamiseksi.

Olipa tällainen järkeily totta tai ei, se on selvästi pahassa ristiriidassa Raamatun kanssa, joka julistaa, että me päinvastoin tarvitsimme Lunastajaa ja että oli tärkeää, että hän maksoi lunnaat edestämme, ennen kuin meidät voitiin vapauttaa Aadamin synnin rangaistuksesta ja meillä olisi toivo tulevasta elämästä. Olemme jo edellä viitanneet näihin Raamatunpaikkoihin, joita on liian paljon tässä uudelleen lueteltavaksi, ja siksi rajoitumme ainoastaan osoittamaan edellä mainitun väittämän virheellisyyden; koetamme ainoastaan osoittaa, että terveen järjen johtopäätökset ja pyhä Raamattu ovat tässäkin kohdassa sopuosinnussa — että Jeesuksen kuolema lunnainamme oli välttämätön, jotta Jumala voisi olla vanhurskas ja voisi kuitenkin vanhurskauttaa syntiset, jotka uskovat Jeesukseen tunnustaen hänet lunastajakseen.

Jos synnin rangaistus olisi ollut ainoastaan kuoleminen, Herra olisi sanonut Aadamille, Syntisi tähden sinun täytyy kokea kuoleamisen koettelemukset! Mutta rangaistus ei ole sellainen; rangaistuksena on kuolema, ei kuoleminen; ja kuolema on olemassaolon lakkaaminen, elämän puuttuminen, häviäminen. Jos ihminen maksaisi rangaistuksensa, se merkitsisi, että hänen täytyisi jäädä kuolemaan, jäädä pois elämästä ikuisiksi ajoiksi. ”Se sielu [olento], joka syntii tekee, sen on kuoltava [lakattava olemasta].” Ja niin kuin on osoitettu, tämä sielun olemassaolon lakkaaminen kestäisi tuomion mukaan iankaikkisesti, ellei Jumala olisi varannut lunastusta. Tämän lunastuksen kautta kuolema on kuvaanollisesti puhuen muutettu ”uneksi” — velka on sovitettu, Jumalan vanhurskaus tyydytetty ja kuoleva ihmiskunta ostettu vapaaksi, minkä tähden Kristus Oikeuden täydellä

suostumuksella aikanaan herättää sen tästä kuoleman unesta. Ilman tätä pelastusjärjestelyä, lunastustyötä, olisi aadamlainen kuolema ollut se, mikä toinen kuolema tulee olemaan, nim. ”iankaikkinen perikato [tyhjäksi tekeminen] Herran kasvoista [suosiosta, läsnäolosta] ja hänen voimansa kirkkaudesta.” Kun tämän kerran selvästi käsittää, kukaan järkevä henkilö ei voi enempää epäillä, että synnin rangaistuksen velan maksaminen vaatii kaiken, mitä ihmisellä on, eikä jätä mitään mistä kärsiä tai iloita. Toisaalta, mitä enemmän tutkimme asiaa tältä näkökannalta, sitä selvemmin näemme sen vaikeuden vakavuuden, johon sukumme oli joutunut Jumalan tuomion alaisuudessa; ja sitä enemmän arvostamme lunnaiden välttämättömyyttä. Nähdessämme tämän piirteen aiheestamme selvästi se osoittaa myös selvästi, että kun Herramme Jeesus tuli Lunastajaksemme, kun hän antoi itsensä lunastusuhriksi, se merkitsi hänelle samaa kuin mitä alkuperäinen rangaistus merkitsi meille, nim. että ”ihminen Kristus Jeesus” kärsi kuoleman meidän edestämme sanan varsinaisimmassa merkityksessä – ”iankaikkisen kuoleman.” Siksi emme tunne Kristusta enää lihan mukaan. Liha, ihmisluonto, annettiin lunastushintanamme, ja se tosiasia, ettei sitä otettu takaisin, on meille takauksena, että kaikki tämän lunastuksen ihanat järjestelyt tulevat koko ihmiskunnan (niin kuolleiden kuin elävienkin) osaksi Uuden Liiton ehdoilla – että kaikki täydellisyydet ja oikeudet, jotka kuuluivat kalliille Lunastajallemme ihmisenä, annettiin Aadamin samanlaisten oikeuksien sijaan, jotka menetettiin tottelemattomuuden kautta; ja että nämä sen tähden annetaan kaikille niille, jotka ottavat ne vastaan Jumalan ehdoilla kaiken kohdalleenasettamisen [ennalleenasettamisen] aikoina, ”mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhään profeettainsa suun kautta.” – Apt. 3:19-21

”Joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden”

– 1 Tim. 2:4

Monet, jotka ovat joskus uskoneet ihmisten todisteluihin ilman Raamatun todistuksia niin, että ovat jopa uskoneet, että synnin palkka on iankaikkinen vaiva ja että kaikki varmasti joutuvat iankaikkiseen kidutukseen, paitsi ”puhdassydämiset”, ”pieni lauma”, ”valittu” seurakunta, joka kerran on vapautunut tästä hirveästä petoksesta, ovat sitten usein taipuvaisia menemään toiseen äärimmäisyyteen hyväksyen jonkin opin, jonka mukaan kaikki saavat iankaikkisen pelastuksen.

Suurin osa niistä, jotka kannattavat tätä ”universalistista” harhaoppia, hylkää täydellisesti lunastusopin; mutta muutamat tarttuvat siihen, koska uskovat lunnaisiin – jonka toimintaa he eivät kovin selvästi ymmärrä. Tämä luokka tarttuu mielellään edellä mainittuun Raamatun paikkaan ja tyydyttävät mielensä seuraavalla ajattelutavalla: Jos Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuvat, asia on ratkaistu; sillä tulee aika, jolloin hänen tahtonsa tapahtuu niin maan päällä kuin taivaassa. Sen tähden, sanovat he, huomaamme, että lunnaat, jotka ihminen Kristus Jeesus maksoi kaikkien edestä, ovat takauksena, että Jumala aikoo pelastaa kaikki. He jatkavat sanoen: Katsoessamme sitä huomaamme, että koska Jumala hyväksyi Jeesuksen lunastusuhrin, Oikeuden laki pakottaa hänet pelastamaan kaikki syntiset ja antamaan heille Eedenissä kadotetun iankaikkisen elämän.

Tällaisen järkeilyn vaikeutena on se, ettei se ole riittävän ymmärrettävää. Se pitää kiinni muutamista raamatunkohdista ja kieltää monet kuulemisen arvoiset paikat, joiden todistuksella pitäisi olla painoa johtopäätöksen saavuttamiseksi. Sen lisäksi se lainaa ainoastaan osittain ja tulkitsee väärin ne raamatunkohdat, joiden luullaan erityisesti tukevan tätä oppia.

Taivaallinen Isämme julistaa, ”Ei ole minulle mieleen kuolevan kuolema, sanoo Herra, Herra. Siis kääntykää, niin te saatte elää.” (Hes. 18:32) Tämä suuri tarjous, jonka taivaallinen Isämme tekee tuomitulle maailmalle Lunastajan kautta, ei ole uusi asia. Hän ei muutu; hänellä on aina ollut tämä hyvä aikomus inhimillisiä luotujansa kohtaan. Hän olisi voinut tehdä heidät henkisessä ja siveellisessä suhteessa koneiksi, joilta olisi puuttunut kaikki vapaus tahtoa tai tehdä mitään Jumalan kanssa ristiriidassa olevaa; mutta hän ei tahtonut luoda inhimillisiä koneita, vaan päätti luoda oman kuvansa kaltaisia olentoja — joilla on vapaus tehdä valintoja, vapaa tahto valita hyvä tai paha. Hän ei etsi kunniaa sellaisilta, jotka eivät voisi tehdä muutoin, eikä sellaisilta, jotka tekevät sen pakosta, vaan hän julistuksensa mukaan etsii sellaisia rukoilijoita, jotka ”rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa” — vapaaehtoisesti, rakkaudesta ja sen tähden, että he arvostavat hänen vanhurskautensa periaatteita ja häntä itseään. — Joh. 4:23

Siitä huolimatta juuri tämä Jumala, jolla on hyvä tahto ihmisiin nähden, antoi Aadammille vapauden tehdä valinta tottelevaisuuden ja tottelemattomuuden välillä, ja kun hän valitsi tottelemattomuuden tien, tämä sama Jumala, joka ei toivo kuolevan kuolemaa, langetti tuomion ja on 6000 vuoden ajan jatkanut sen toimeenpanoa. Ja nyt kun Hän on hankkinut lunastuksen Kristuksessa Jeesuksessa ja siten hankkinut tilaisuuden kaikille ihmiskunnan jäsenille tulla sopusointuun hänen kanssaan ja saavuttaa Kristuksen kautta iankaikkinen elämä, Hän on samalla kerta kaikkiaan asettanut määrättyjä ehtoja iankaikkisen elämän saamiseksi. Uuden Liiton ehdot ovat uudistettu sydän, oikea henki (mieli) Jumalan edessä ja ehdoton tottelevaisuus häntä kohtaan. Ja näiden ehtojen täyttäminen on mahdollista ainoastaan tämän Uuden Liiton Välittäjän avun kautta, ja sen tähden julistetaan, että jolla on Poika, sillä on elämä, mutta jolla ei ole osaa Pojassa, se ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään. — Joh. 3:36

Tämä on täydessä sopusoinnussa sen lausunnon kanssa, ettei Jumala halua kuolevan kuolemaa ja sopusoinnussa myös sen lausunnon kanssa, että Jumala ”tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.” Kuitenkin Raamattu painottaa, että jokainen, joka hylkää Jumalan armon tarjouksen Kristuksen kautta, halveksii siten Jumalan suosiota ja kuolee varmasti toisen kuoleman, joka on palkkana (rangaistus) niille, jotka tahallaan valitsevat synnin vanhurskauden sijasta.

Huomaa edelleen, että tässä tutkittu raamatunpaikka puhuu ainoastaan, että Jumalan tahto on pelastaa ihmiskunta tietämättömydestä, sokeudesta ja alennuksesta, joka on tullut suvun päälle Aadamin synnin seurauksena. Tässä ei viitata iankaikkiseen pelastukseen, vaan ainoastaan siihen, että minkä Adam kadotti, se asetetaan ennalleen; eikä tule unohtaa, ettei isä Adam kadottanut iankaikkista elämää, sillä vaikka hänellä oli täydellinen elämä ja hän oli vapaa kuoleman aineksista, hän oli kuitenkin asetettu Eedeniin ainoastaan koetteelle, jotta nähtäisiin kehittäisikö hän itselleen — tottelevaisuuden kautta

Jumalaa kohtaan — Hänen kanssaan sopusoinnussa olevan mielen, joka olisi tehnyt hänet iankaikkisen elämän arvoiseksi. Samoin kun Aadam ja hänen jälkeläisensä lunastettiin kuoleman kirouksesta, tämä vapaaksi ostaminen eli pelastus kuolemantuomiosta ei takaa heille iankaikkista elämää, vaan se takaa heille ainoastaan suotuisan tilaisuuden, kuten Aadamilla oli, ja tilaisuuden osoittaa arvollisuutensa iankaikkiseen elämään.

Tämä Aadamille ja hänen suvulleen taattu uusi tilaisuus tulee muutamissa suhteissa olemaan suotuisampi kuin Aadaminkin alkuperäinen koetus, koska tieto on suuresti kasvanut. Ihmisellä on ollut runsaasti tilaisuuksia oppia tuntemaan synnin ylenmääräinen syntisyys, ja silloin hän saa tilaisuuden oppia tuntemaan vanhurskauden siunauksen ja Jumalan armon Kristuksessa. Tämä tieto on oleva hyödyksi kaikille, jotka käyttävät sitä hyväkseen, kun heidät tuhatvuotiskautena asetetaan koetteelle iankaikkista elämää varten — kun koko ihmiskuntaa 1000 vuoden aikana koetellaan ja tuomitaan suuren valkoisen valtaistuimen edessä, onko se arvollinen saamaan iankaikkisen elämän. — Ilm. 20:4

Tämä on se pelastus kirouksesta, suotuisa tilaisuus hankkia tieto totuudesta, mitä Jumala tahtoo; tätä tarkoitusta varten hän on valinnut Välittäjän itsensä ja ihmisen välille, ihmisen Kristuksen Jeesuksen, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta oli annettava todistus oikeina aikoinaan.

Lausunto, että Jumala ”tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat” Aadamlaisesta tuomiosta, löytää yhteneväisyyden saman apostolin sanojen kanssa, ”Ja niin koko Israel on pelastuva.” (Room. 11:26) Tämän lauseen ajatus ei ole, että koko Israel tulee iankaikkisesti pelastetuksi, vaan että koko Israel pelastettaisiin sokeudestaan — johon se kansana joutui rangaistukseksi Messiaan hylkäämisestä. Siten tekstin ajatus myös rajoitettu ja koskee ainoastaan Aadamlaista hätää: Jumala tahtoo kaikkien ihmisten pelastuvan ei ainoastaan oikeudenmukaisesta tuomiosta, jonka hän heille langetti ja joka teki lopun Aadaminkin koetusajasta (tämän hän on täyttänyt Poikansa kuoleman kautta), vaan hän tahtoo myös, että kaikki ihmiset parantuvat siitä tietämättömyydestä ja sokeudesta, jolla Saatana syntiinlankeemuksen päivän jälkeen on pimentänyt heidän mielensä: ”Joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva.” (2 Kor. 4:4) Jumala tahtoo, että kaikki pelastuvat kaikesta siitä pahasta, mikä seurasi Aadaminkin lankeemuksesta ja kirouksesta, jotta he tulisivat totuuden tuntoon. Miksi hän tahtoo näin? Siinä tarkoituksessa, että omistaessaan selvän tiedon totuudesta he voisivat parhaalla mahdollisella tavalla kestää kokeen, kun ratkaistaan ovatko he arvolliset iankaikkiseen elämään, joka on taattu heille Lunastajan lunastusuhrin kautta. Suorittaakseen tämän osan Jumalan tahdosta Messias pystyttää tuhatvuotisen Valtakuntansa, joka ensimmäisenä sitoo Saatanan (estää kaikki ulkonaiset pahat vaikutukset) ja sitten päästää ihmiset sokeudestaan — niin kuin on kirjoitettu, ”Silloin avautuvat sokeain silmät.” (Jes. 35:5) Samasta syystä, nim. että uusi koetus on ihmisille mitä suotuisin, tämä koetustyö suoritetaan Jumalan suunnitelman mukaan asteittain ja vaatii 1000 vuotta.

Lunnaat ei velvoita vanhurskautta

Eräs toinen erehdys on väite, että Jumala on nyt, kun lunastushinta on maksettu, velvollinen asettamaan ennalleen jokaisen ihmisen. Päinvastoin huomaamme, ettei Jumala ole sitoutunut mihinkään velvollisuuksiin: Hän on ainoastaan myynyt suvun Jeesukselle Kristukselle, joka, niin kuin olemme nähneet, ”on ostanut meidät omalla kalliilla verellään.” Taivaallinen Isä ei ole ottanut itselleen vastuuta suvun suhteen; Hänellä ei ole mitään tekemistä sen kanssa; Hän ei edes aio tuomita ihmisiä nähdäkseen ovatko he iankaikkisen elämän arvoisia vai ei. Päinvastoin Raamattu vakuuttaa meille, että hän on jättänyt koko asian Pojalleen, joka osti suvun ja siten on sen Pää ja Herra, sen omistaja, Tuomari, Profeetta, Pappi ja Kuningas, ja joka Isän suunnitelman mukaan ryhtyi toimenpiteisiin tehdäkseen evankeliumikauden valitun seurakunnan itsensä kaltaiseksi, jotta se voisi ottaa osaa hänen kanssaan suureen työhön, maailman valistamiseen ja tottelevaisten ennalleenasettamiseen.

Se, että taivaallinen Isä on antanut koko suvun Jeesukselle, ei merkitse puuttuvaa mielenkiintoa Isän puolelta, vaan hän on järjestänyt asian niin täyttääkseen oman lakinsa vaatimukset. Jumalan laki on horjumaton, taipumaton, eikä vähimmässäkään määrin salli epätäydellisyyttä tai syntiä; sillä nuo lait on laadittu täydellisille olennoille; eikä taivaallinen Isämme koskaan luonut mitään epätäydellistä. Kaikki epätäydellisyys ja synti on turmeltumista, joka on tullut hänen luomistyönsä jälkeen. Jos Isä sallisi vähänkään syntiä ihmiskunnassa ja toimisi suoraan epätäydellisen ihmisen kanssa, siitä seuraisi 1) että pian kaikki tuomittaisiin epätäydellisinä ja arvottomina olentoina, tai 2) Jumala katsoisi läpi sormiensa ja jättäisi tuomitsemasta virheemme antaen epätäydellisyytemme anteeksi, mikä taas olisi ristiriidassa hänen valtakuntansa lakien kanssa. Siten on Isä ihmisen edun kuin myös oman lakinsa kiinni pitämisen tähden jättänyt koko suvun Jeesukselle, Lunastajallemme. Jeesus voi toimia suvun kanssa siten, että hän on armollinen sellaisia epätäydellisiä kohtaan, jotka pyrkivät täydellisyyteen, aina siihen asti, kunnes hän on johdattanut heidät askel askeleelta täydellisyyteen tuhatvuotiskauden lopussa – kun kaikki, jotka ovat totelleet suurta Profeettaa, ovat valmiit siihen, että Välittäjä jättää heidät Isän käsiin; kun he Kristuksen kautta ovat saavuttaneet täydellisyyden, joka vaaditaan Jumalan mittapuussa; kun taas kaikki muut hävitetään toisessa kuolemassa. (Apt. 3:23) Vaikka meidän menneet syntimme pyyhittäisiin pois, meidän nykyiset syntimme tuottaisivat meille kuolemantuomion, mikäli meidät asetettaisiin koetteelle Isän ehdottoman oikeusistuimen eteen, ja tähän nähden apostoli varoittaa meitä vakavasti laiminlyömistä tilaisuuksia, joita tarjotaan meille Kristuksessa sanoen, ”Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin.” (Hebr. 10:31) Jumalan järjestely syntisten suhteen ei tunne muuta armoa kuin sen, joka on Kristuksessa, Kristuksen kautta, ja hänen sovitus- ja ennalleenasettamistyönsä kautta: tämän turvapaikan ulkopuolella Jumalan laki on taipumaton oikeus, ilman myönnytyksiä, valmis kuin tuli kuluttamaan kaiken tahraisen.

Kuka ei voisi huomata, että jos Jumala olisi voinut toimia syntisten kanssa ja suvaita heidän syntejään ja tyytynyt heidän hyvää tarkoittaviin mutta epätäydellisiin pyrkimyksiin, silloin ei olisi tarvittu Lunastajaa eikä Uutta Liittoa hänen veressään? Sen lisäksi voisivat kaikki pyhät enkelit tahtoessaan oikeudella sanoa, ”Jumala on jättänyt huomioo-

nottamatta yhden synnin ihmissuvussa; hän ei voisi olla vähemmän armelias meitä kohtaan; jos sentähden tahtoisimme, voisimme vapaasti tehdä yhden synnin ja luottaa siihen, että Jumala armossaan antaa sen anteeksi ja ettei hän hylkäisi meitä tämän yhden synnin tähden pois yhteydestään.” Siten olisi olemassa läpi iankaikkisuuden vaara, että ne Jumalan siveellisistä luomuksista, jotka eivät vielä ole langenneet syntiin, voisivat rikkoa. Jokainen, joka luottaen Jumalan armoon ja ohittaen Jumalan Oikeuden sekä Lain uskoo saavansa anteeksi yhden synnin ja armahdettaisiin siitä, muodostaisi uuden aiheen, että pyhistä enkeleistä kukin koettaisi tehdä syntiä ja kokisi Jumalan anteeksianton. Nähdessämme tämän meitä ei ihmetytä, että Jumala kaikkien pyhien luotujensa edun ja oman mielisuosionsa tähden on määrännyt, ettei hän tahdo tunnustaa vähempää kuin täydellisyyden missään luomuksessaan ja että hän on tehnyt Oikeuden valtaistumensa perustukseksi. — Ps. 89:15

Ei ole muuta nimeä, jossa meidän on pelastuminen

Tältä näkökannalta näemme selvemmin kuin koskaan ennen, että kaikki Jumalan armo langennutta sukua kohtaan tulee sen osaksi ainoastaan Kristuksessa ja hänen kauttaan — ettei taivaallinen Isä henkilökohtaisesti ja Pojasta riippumatta armahda ketään, ja että ”ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” (Apt. 4:12) Näemme myös, ettei Vapahtajan työ ollut täytetty sillä, että hän osti suvun, vaan että hän oston jälkeen olisi suuri Lääkäri parantaakseen heidät synnin sairaudesta ja palauttaakseen heidät elämään ja kaikkiin oman luontonsa täydellisyyksiin, ja siten lopulta tehdäkseen tuhatvuotisen ennalleenasettamishallituksensa kautta valmiiksi kaikki ne, jotka tahtovat totella häntä, esitettäväksi tuhatvuotiskauden lopussa Isälle täydellisinä luomuksina. — 1 Kor. 15:28

Katsoessamme Välittäjään, jonka käsiin on pantu ”kaikki voima” vapahtaa, kysymme aikooko hän ehdoitta iankaikkisesti pelastaa ne, jotka hän on lunastanut, vai onko hän vahvistanut määrättyt ehdot tämän pelastuksen saavuttamiseksi. Huomaamme Raamatun selvästi sanovan, että määrättyjä ehtoja on asetettu. Esim. Profeetta Jeremia kuvaa tuhatvuotiskautta aikana, jolloin aadamlainen kirous on poistettu, jolloin ihmiset eivät enää ole sen alaisia ja jolloin ei enää ole voimassa sananlasku ”Isät söivät raakoja rypäleitä, lasten hampaat heltyivät”; sen sijaan ”jokaisen on kuoleva oman syntivelkansa tähden”, eikä toisen. (Jer. 31:29,30) Luemme edelleen, että ”pahat hävitetään”, kun Herra hallitsee kansojen keskellä. (Ps. 37:9) Huomaamme, että apostoli Pietari puhuttuaan virvoituksen ja ennalleenasettamisen ajoista selittää: ”Ja on tapahtuva [silloin], että jokainen [sielu], joka ei kuule [tottele] sitä profeettaa [kirkastettua Kristusta — Päättä ja ruumista] hävitetään kansasta” — toisessa kuolemassa. (Apt. 3:19-23) Toinen apostoli viittaa edelleen Moosekseen tuon suuren Profeetan esikuvana ja sanoo, ”Joka hylkää Mooseksen lain, sen pitää armotta... kuoleman. Kuinka paljoa ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä [kirjaimell. ”tavallisenä”] liiton veren, jossa hänet on pyhitetty [vanhurskautettu, tehty otolliseksi Jumalalle], ja pilkkaa [Jumalan] armon henkeä... Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin.” ”Sillä jos me tahallamme teemme syntiä, päästyämme totuuden tuntoon [tuntemaan Jumalan armon Kristuksessa, johon Jumala tahtoo kerran viedä kaikki], niin ei ole enää uhria

meidän syntiemme edestä [Aadamın synnin sovitus ei peitä täyttä valoa ja täyttä tietoa vastaan tahallaan tehtyjä syntejä], vaan hirmuinen tuomion [koston] odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava [tekevä tyhjäksi] vastustajat.” — Hebr. 10:26-31

Tässä meille osoitetaan selvästi, että vastakuvallisen Mooseksen (kirkastetun Kristuksen) vastustajat hävitetään, tehdään tyhjäksi, vielä ankarammalla tavalla kuin Mooseksen vastustajat. Mutta Jos Mooseksen vastustajia rangaistiin kuolemalla, kuinka voi Kristuksen vastustajien kuolema olla vielä ankarampi rangaistus? Me vastaamme, että Mooseksen langettama kuolemanrangaistus lyhensi ainoastaan sitä pientä elämän jäännöstä, jonka hänen vastustajansa olivat perineet Aadamilta, mutta tämä rangaistus ei voinut hävittää olentoa eli sielua, jonka Jumala aikoi lunastaa ja lunasti Kristuksen sovitusuhrin kautta. Mutta siltä, joka opittuaan tietämään, että hänet on lunastettu ja kuitenkin kieltäytyy tottelemasta Mooseksen vastakuvaa, ei oteta ainoastaan muutamia vuosia jo menetetystä elämästä, vaan hän kadottaa sielunsa, olentonsa, olemassaolonsa, iankaikkisesti, ilman toivoa sen takaisin saamisesta — sillä sellaiset ja kaikki vastustajat poltetaan kuin akanat, orjantappurat ja ohdakkeet, maalle esteenä olevina.

Samoin todistaa koko Uusi Testamentti mitä varmimmin, että Välittäjä kerta kaikkiaan saattaa voimaan Jumalan syntiä vastustavan lain, ja että ainoastaan heikkoudessa ja tietämättömyydessä tehdyt rikkomukset tämä horjumaton laki antaa anteeksi; että kun nämä heikkoudet ja tietämättömyys voitetaan tuhatvuotisen valtakunnan aikana ennalleenasettamistyön kautta, sen jälkeen Oikeuden lain vaatimukset asetetaan aina suuremmiksi ja suuremmiksi, kunnes tulee lopullinen tuomio, jolla Herramme Jeesus tuhatvuotiskauden lopussa koettelee kaikki jäljelle jääneet, eikä se ole vähemmän ankara kuin taivaallisen Isän suorittama koetus. Tässä koetuksessa joutuvat kaikki, jotka harjoittavat tai rakastavat syntiä jossain muodossa, toiseen kuolemaan. Kun suvun kaikki elämän arvoiset ovat saavuttaneet täydellisyuden ennalleenasetustyön kautta, Oikeuden vaatimukset tulevat olemaan sopusoinnussa kaikkien vanhurskauden ohjesääntöjen kanssa ajatuksissa, sanoissa ja töissä.

Näin voimme nähdä Jumalan tahdon tapahtuvan maan päällä niin kuin se tapahtuu taivaassa — muistaen 1) että Jumalan tahto on pelastaa kaikki aadamlaisesta kirouksesta ja saattaa heidät totuuden tuntoon; 2) että Jumalan tahto on antaa kaikille tottelevaisille iankaikkinen elämä; 3) että Jumalan tahto on myös, että kaikki tottelemattomat ”hävitetään kansasta.” Tämä Jumalan tahdon piirre tullaan tekemään myös maan päällä, eikä kukaan voi sitä estää.

Muutamit arvelevat, että koska lunnaiden tarkoitus oli pelastaa koko suku aadamlaisesta lankeemuksesta, ihmissuvulla olisi sen tähden odotettavissa silmänräpäyksellinen ennalleenasettaminen inhimillisen luonnon täydellisyyteen. Mutta sellainen otaksuma ei ole Raamatun eikä järjen mukainen. Raamatussa ei ole mitään viittausta siihen, että ennalleenasetustyö on hetkellinen asia vaan päinvastoin, että se tapahtuu vähitellen. Taipumus odottaa silmänräpäyksellistä ennalleenasettamista ehdottomaan täydellisyyteen johtuu vääristä johtopäätöksistä. Se olettaa, ettei ihmiskuntaa voida asettaa kunnolla iankaikkisen elämän koetukseen yhtä suosiollisissa olosuhteissa Aadamın kanssa, ellei sitä tehdä täydelliseksi niin kuin hän oli, mutta me osoitamme tämän ajatuksen vääräksi

— osoitamme, että suku voi saada paljon suosiollisemman koetuksen sen ollessa vielä epätäydellinen. Se otaksuu, että kaikille ihmisille lankeemuksen kautta yhteiset heikkoudet ja epätäydellisyydet olisivat voittamattomia esteitä, jotka estäisivät lunastettuja osoit- tamasta tottelevaisuutta Jumalan laille, mutta me näemme, että Jumalan toimenpiteet ovat aivan riittävät näiden esteiden poistamiseksi. Me vastaamme päinvastoin, että jos ihmiset olisivat silmänräpäyksessä asetettu takaisin täydellisyyteen, Aadamin ennen lankeemusta nauttimaan tilaan, se tarkoittaisi:

1) Täydellisinä olentoina heiltä tulisi vaatia täydellistä tottelevaisuutta Jumalan täydellisiä lakeja kohtaan; eikä heille voitaisi antaa mitään anteeksi, niin kuin ei annettu Aadamillekaan. Muutamat harvat voisivat ehkä läpäistä niin ankaran koetuksen nykyisen elämän syntien ja niistä opittujen kokemusten perusteella, mutta meidän tulee muistaa, että suurin osa tietäisi yhtä vähän synnistä ja sen seurauksista kuin Aadam, koska suurin osa ihmisistä on kuollut varhaisessa lapsuudessaan ja koska lopuista suuri osa ei ole oppi- nut selvästi tekemään eroa hyvän ja pahan välillä.

2) Sellainen menettely tekisi ainakin suurimmaksi osaksi tyhjäksi ne opetukset, joita Jumala 6000 vuoden aikana on antanut maailmalle synnin synnillisyydestä ja sen katke- rista seurauksista; sillä useimmilla ei ole ollut tähän saakka erityistä tilaisuutta oppia tuntemaan vanhurskautta. Tämä tilaisuus annetaan ihmiskunnalle tuhatvuotiskautena.

3) Jos suku asetettaisiin yhtäkkiä ennalleen, se olisi käytännössä uusi suku, jolle kaik- ki kokemukset olisivat hyvin pieneksi hyödyksi; sillä kukaan ei kykenisi täysin tunnista- maan itseään, täydellistä olentoa täydellisillä kyvyillä ja voimalla, olennon kanssa, jolla nyt on niin epätäydelliset teot ja voimat; eivätkä lapset, jotka eivät koskaan ole edes vielä tiedostaneet kunnolla itseään, voisi millään tunnistaa itseään. Jos tämä olisi Jumalan suunnitelma, hän olisi aivan hyvin voinut ensin luoda miljoonia ihmisiä ja asettaa heidät kaikki koettelelle Eedenissä, ja asettaa heidät ennalleenasetuksen kautta samanlaiseen tilaan ilman minkäänlaista hyötyä nykyisestä kokemuksesta synnin kanssa.

4) Jos jokainen ihminen tehtäisiin siten silmänräpäyksessä täydelliseksi, seurakun- nalla ja sen Päällä ei olisi tilaisuutta Aabrahamin siemenenä siunata maailmaa, palvella sitä ”Kuninkaallisena Papistona.” (Gal 3.16,29) Jumalan järjestämä ”Kuninkaallinen pappeus” tarkoittaa, että löytyy heikkouksia ja epätäydellisyyksiä niissä, joita näiden pappien on määrä auttaa ja opettaa, ja joilta he vastaanottavat erilaisia uhreja syntien edestä ja joihin he ulottavat armon ja syntien anteeksiantamuksen. Tällaiselle pappeudel- le ei olisi mitään sijaa, jos Jumalan suunnitelmana olisi yhtäkkinen ennalleenasetus.

5) Jos ennalleenasetaminen olisi silmänräpäyksen työ, miksi Raamattu puhuisi ennalleenasettamisen ajoista, kun yksi vuosi olisi silloin enemmän kuin kylliksi hetkelli- seen ennalleenasetukseen inhimilliseen täydellisyyteen ja samanlaiseen koetukseen, jonka Adam kävi läpi?

6) Jos ihmiset tulisivat tehdyiksi täydellisiksi silmänräpäyksessä, se merkitsisi, ettei olisi enää sijaa armolle ja armahtavaisuudelle heihin nähden. Ei olisi toivoa odottaa armoa vapaaehtoisille, tahallisesti ja aikomuksella tehdyille rikkomuksille. Sitä paitsi jokainen yksityinen, joka rikkoisi, saattaisi sen kautta itselleen kuolemantuomion tahalli-

sena synnintekijänä, eikä sellaisesta lunastaminen olisi enää mahdollista; toisin kuin Aadamin tapauksessa, jolloin koko suku kuoli ”yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta”, ja toinen täydellinen ihminen tuli tämän suvun lunastajaksi. Tässä tapauksessa jokainen yksilö olisi kukin henkilökohtaisesti rikkoja ja tulisi henkilökohtaisesti kuolemantuomion alaiseksi. Jotta vapautettaisi rangaistuksesta edes yksi rikkoja, vaadittaisiin elämä elämästä jokaisesta yksittäisestä rikkojasta: miljoona rikkojaa vaatisi miljoonan täydellisen ja pyhän ihmisen elämän, jotta heidän syntinsä tulisivat sovitetuiksi; mutta Jumala ei ole tehnyt sellaista pelastussuunnitelmaa, joka vaatii niin monta uhria, vaan hän on Kristuksessa tehnyt täydellisen ja riittävän järjestelyn kaikille. Eivätkä nämä rikkojat, sitten kun Kristus kerran on ennalleenasettanut heidät täydellisyyteen, saata väittää enempää hänen uhrinsa ansion perusteella, koska he olisivat saaneet ottaa vastaan kaikki ne ihanat vaikutukset, jotka Kristuksen uhri lupasi ja takasi.

Mutta tarkastakaamme nyt Jumalan suunnitelman järkevyyttä, jonka mukaan ihminen ennalleenasetetaan asteettain, samassa määrin kuin hän tulee yhä enemmän sopuisuuteen Luojaan ja hänen lakiansa kanssa — ja hänen suunnitelmansa hyötyä ihmiskunnalle.

1) Kaikki ihmiset herätetään aadamlaisesta kuolemasta ikään kuin unesta heidän edestään annetun lunastushinnan perustuksella: tämä on ennalleenasetussiunausten ensimmäinen askel. Silloin he joutuvat Kuninkaallisen Papiston hoitoon ja huostaan, jonka jäsenten kokemus synnistä ja voitto siitä tänä evankeliumikautena on tehnyt heidät valmiiksi ja kykeneviksi olemaan kärsivällinen ja auttavainen niitä kohtaan, joita he hallitsevat niin Kuninkaina kuin Pappeina. — Ilm. 5:10

Jokaisen yksilön samanlaisuus säilytetään siten, että hänet herätetään aivan samaan tilaan, jonka hän kuolemassa kadotti; ja ne eri askeleet, jotka hänen täytyy silloin ottaa päästäkseen pois nykyisen elämän synneistä ja heikkouksista, tuottavat hänelle mitä hyödyllisimpiä opetuksia niin synnin syntisyydestä kuin vanhurskauden eduista. Siten saattaa suuri Lunastaja ihmiskunnan askel askeleelta lähemmäksi täydellisyyttä, ja jokainen edistyy juuri niin paljon kuin hän itse tahtoo; ja ne, jotka hänelle annetusta tiedosta ja avusta huolimatta eivät edisty, hävitetään sadan vuoden vanhana elävien maasta toisessa kuolemassa, ilman mitään toivoa tulevasta ennalleenasettamistilaisuudesta; koska heillä on ollut mahdollisuudet käsissään ja he ovat oppineet kylliksi erottamaan oikean väärästä, he ovat halveksineet Jumalan armon Kristuksessa kieltämällä suuren Profeetan (Kristuksen) opetuksen ja kieltäytyneet vaeltamasta pyhyiden raivatulla tiellä. (Jes. 65:20; 35:8) Niin kuin Profeetta viittaa, kun he kuolevat sadan vuoden ikäisenä, heitä voidaan pitää ainoastaan lapsina, sillä joka tahtoo edistyä vähänkin, se saa jatkaa elämää ainakin tuhatvuotiskauden loppuun.

2) Ottaessaan näitä edistysaskeleita tuhatvuotiskauden pyhyiden valtatiellä maailma on, vaikkakin ollen vielä epätäydellinen, niin kauan peitetty lunastusuhriin ansiolla kun se asteettain oppii arvokkaat opetukset ja tuottaa erilaisia hengen hedelmiä; ja tänä aikana voidaan tehdä harha-askelia ja erehdyksiä ajattelemattomuudesta tai yritettäessä edistyä toisilla tavoilla, jotka voidaan katsoa osaksi Aadamilta perityistä heikkouksista, ja siihen asti suuri Ylimmäinen Pappi voi antaa ne anteeksi.

Väite, että ruumiillinen täydellisyys tai täydellinen tieto ovat välttämättömiä edellytyksiä iankaikkisen elämän tai kuoleman koetukseen, kieltää sen, että Seurakunta on nyt sellaisessa koetuksessa: kun taas kaikkien täytyy myöntää Raamatun vakuuttavan päinvastaista. Eikä sellainen täydellisyys ole välttämätön myöskään maailman koetuksessa. Maailmalle annetaan ensin, niin kuin meillekin nyt, tieto Jumalan armosta Kristuksessa, ennen kuin mikään koetus voi alkaa, ja tämän Jumala on heille luvannut tulevaksi. Ja koetusaikana heidän perityt heikkoutensa peittää Kristuksen, Uuden Liiton Välittäjän, vanhurskauden puku, kun he pyrkivät kohti täydellisyyttä.

3) Raamattu ilmoittaa tuhatvuotiskauden maailman tuomiopäiväksi sanoen, ”Hän [Jumala] on säätänyt päivän, jona hän on tuomitseva maanpiirin vanhurskaudessa sen miehen [Kristuksen] kautta, jonka hän siihen on määrännyt.” (Apt. 17:31) Jos Jumalan aikomuksena olisi pakolla pelastaa iankaikkisesti jokainen Aadamien suvun jäsen, miksi kutsua tulevaa aikakautta tuomiopäiväksi? ”Tuomio” merkitsee tutkimista, koettelemista, ja tämä merkitsee niin arvottomien hylkäämistä kuin niiden hyväksymistä ja siunaamista, jotka osoittautuvat arvollisiksi. Ja tuomio on iankaikkinen elämä tai iankaikkinen kuolema.

Huomaa Herramme vertaus lampaista ja vuohista, mitä ei voida soveltaa evankeliumikauteen, vaan maailmaan tuhatvuotiskautena. Se alkaa sanoilla, ”Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan” – ja istuu kirkkaudessaan valtaistuimelle – aikana, jolloin hänen lupauksen mukaan Morsian, valittu seurakunta, saa jakaa hänen valtaistuimensa ja kirkkautensa – ”Hänen eteensä kootaan [silloin] kaikki kansat” ja hän tuomitsee heidät erottaen lampaat oikean kätensä suosioon ja vuohet epäsuosion vasemmalle puolelle. Tämä tuomitseminen ja erottaminen vaatii koko tuhatvuotiskauden, ja sen lopussa kaikki ”lampaat” lausutaan tervetulleiksi Isän suosioon, iankaikkiseen elämään, ja tottelemattomat ”vuohet” sekä heidän johtajansa Saatana ja hänen enkelinsä leikataan pois elämästä – joka kuvataan hävittämisenä ”tuli- ja tulikivijärven” – toisessa kuolemassa – Matt. 25:31-46; 1 Kor. 15:24

Raamattu esittää tämän suuren Tuhatvuotisen tuomiopäivän tapahtuvaksi suuren valkoisen puhtauden ja oikeuden Valtaistuimen edessä ja selittää Tuomarin päätöksen olevan, että ne, jotka tänä aikana ovat täydellisesti kasvattaneet itselleen taivaallisen Isän hengen, Rakkauden hengen, katsotaan Herran kansaksi ja heille annetaan (maallinen) valtakunta, joka on ollut valmistettuna heille maailman perustamisesta saakka. Mutta toiset, jotka eivät ole tässä suotuisassa tilaisuudessa kehittäneet luonteessaan Rakkauden henkeä aina äärimmäiseen asti, eivät ole tulleet Herransa kaltaisiksi, ne lasketaan Herran vastustajiksi, ja sellaiset tehdään tyhjiksi Saatanan kanssa. – Vertaa Ilm. 20:9-13

Lunnaat – sijaisuus

Kristityt ovat vuosisatojen ajan pitäneet kiinni ja uskoneet Raamatusta selvästi esitetyn opin, että Jeesus oli ihmiskunnan sijainen; mutta nyt tämä oppi on väistymässä, koska nykyisenä aikana, kun asiaa selvemmin ajatellaan, on huomattu, että jos iankaikkinen vaiva on synnin palkka ja jos Jeesuksen oli sijaisenaamme maksettava rangaistuksemme, hänen olisi täytynyt mennä iankaikkiseen vaivaan voidakseen vapahtaa meidät rangais-

tuksesta. Tämä johtopäätös on järkevä: vaikeutena on se, että lähtökohta on väärä. Iankaikkinen vaiva ei ole synnin palkka, rangaistus, ihmiselle. Mutta monia mielessään epäilyttää sana ”sijainen” vielä senkin jälkeen, kun he ovat huomanneet, että synnin palkka on kuolema ja että Jeesus kuollessaan voi olla ja oli ihmisen sijainen, ja että hän kärsi juuri sen minkä ihminen oli tuomittu kärsimään mitä täydellisimmässä merkityksessä. Monilla saattaa olla ennakkoluuloja sanan ”sijainen” suhteen ja kysyvät, onko sanaa ”sijaisuus” käytetty Raamatussa. Jos ei, miksi käyttää sitä?

Me vastaamme, että Raamatun alkuteksteissä (hebrean ja kreikan kielissä) on monessa kohdin käytetty sellaisia sanoja, jotka vastaansanomatta voisi kääntää suomalaisella sanalla ”sijaisuus”, sillä monessa kohdassa kreikankielinen sana epäilemättä sisältää ajatuksen sijaisesta ja sijaisuudesta. Ettei tämä sana esiinny suomalaisessa Raamatussa, johtuu siitä, etteivät kääntäjät ole käyttäneet sitä; ja kun haluamme ilmaista Raamatun alkuperäisen ajatuksen, on sen tähden tärkeää, että joka kohdassa, missä käsite ”sijaisuus” esiintyy Uuden Testamentin alkutekstissä, on oikein myös ilmaista tämä ajatus: sillä kaikki, mikä vastustaa ajatusta, jonka sana ”sijainen” sisältää, vastustaa myös ajatusta, jonka sana ”lunnaat” sisältää. Niin kuin olemme jo nähneet, Raamatussa on yllin kyllin lausuntoja, jotka julistavat, että meidät on ostettu Kristuksen kalliilla verellä; että hän on vapahtanut meidät antaessaan sielunsa kuolemaan lunastaakseen meidät. Eikö tämä ole sijaisuutta?

Kun ostetaan jotain, silloin annetaan ostetun esineen sijaan se millä maksetaan. Esim. kun ostamme leivän tietyllä rahamäärällä, vaihdamme rahan leipään, korvaamme leivän rahalla. Kun maanviljelijä jättää säkin jyviä myllyyn ja saa samanarvoisen säkin jauhoja, jauhot ovat tulleet jyvien korvaukseksi (sijaiseksi) ja päinvastoin. Toinen on vastaava hinta, lunnaat, korvaus toisesta. Juuri näin on ihminen Kristus Jeesus antanut itsensä kuolemaan Aadamin (ja koko suvun, joka hänen kauttaan kadotti elämänsä) edestä lunnaiksi, vastaavaksi hinnaksi, sijaiseksi. Kukaties toinen kuva vastaa todellisuutta vielä tarkemmin, jota tahdomme valaista: se on sotavankien vaihto. Siinä noudatetaan ylimalkaan sellaista sääntöä, että sotamies vaihdetaan sotamieheen, eversti everstiin, kenraali kenraaliin; vastaava hinta vaaditaan molemmilta puolilta, mies miehestä. Leivän osto rahalla ei ole niin täydellinen kuva, sillä leipä ja raha, vaikka ovatkin samanarvoiset, ovat eri lajia. Ihmissuvun lunastuksesta Jumala vaati ehdottomasti vastaavan hinnan, joka luontoonsa, täydellisyyteensä ja kaikkeen nähden oli samanlainen kuin kadotettu oli — täydellinen sijainen, jonka täytyi maksaa täydelleen vastaava arvo, ennen kuin ihmissuku voitiin vapauttaa kuolemantuomiosta.

Eräs sanan ”sijainen” käyttö on saanut aikaan hämmennystä sovituksen suhteen. Menneinä sota-aikoina, kun kutsu joukkoihin oli tarpeellinen, muutamissa maissa kutsuttu henkilö saattoi hankkia itselleen sijaisen, joka suoritti palveluksen hänen sijastaan — joka siten oli saanut sijaisen itselleen, ja oli siten vapaa kaikista sotapalveluksen velvollisuuksista. Eräessä suhteessa tämäkin kuva on hyvin sattuva: sijaisen täytyy ensiksikin olla ruumiillisessa suhteessa yhtä sopiva sotapalvelukseen kuin hänenkin, jonka hän korvaa; lisäksi hän ei saa olla itse jo palvelukseen määrätty, vaan hänen täytyy olla sellaisessa asemassa, että hän voi vapaaehtoisesti palvella. Nämä piirteet vastaavat tapausta, jota nyt

käsitlemme. Herramme tarjoutui vapaaehtoisesti Aadamin sijaiseksi: hän täytti kaikki Jumalan hallituksen vaatimukset tulemalla joka suhteessa Aadamin kaltaiseksi. Hän täytti myös vaatimuksen, ettei hän ollut jo kuolemaan tuomittu, kun hän astui meidän sijaamme ja uhrasi itsensä ja tuli hyväksytyksi. Hänellä oli annettavanaan vapaa elämä Aadamin menetetyn elämän sijaan.

Mutta tässä lakkaa sopusointu näiden sijaisuuksien välillä, sillä sotilaan tapauksessa velvollisuutena oli ottaa osaa sotaan ja sen vaikeuksiin, koettelemuksiin jne., kun taas Aadamin tapauksessa velvollisuutena oli mennä kuolemaan. Sopusointu näiden sijaisuuksien välillä katkeaa siinä, kun sotilaan sijainen hyväksytään ja hän astuu armeijan palvelukseen – tämä vastaa sitä, että Isä hyväksyi Jeesuksen tarjouksen uhrata elämänsä ja alkaa kulkea kohti kuolemaa. Koska sijaissotilas hyväksyttiin armeijaan, kutsutun sotilaan nimi pyyhittiin pois kutsulistalta; samoin kun Kristus astui kuolemaan Aadamin sijaan, Aadamin nimi pyyhittiin listalta pois, kun on kyse Jumalan tuomiosta. Tätä pitämälle vertaus ei ulotu.

Teemme epäilemättä oikein, kun emme tarpeettomasti esitä sanaa ”sijainen” sellaisille, jotka vajavaisen ymmärryksen tähden ovat ennakkoluuloisia ja tämän ennakkoluulon tähden tulisivat ehkäistyiksi omistamasta tälle aineelle perinpohjaista ja puolueetonta tutkistelua. Mutta ottakaamme vaari ainakin omasta sydämestämme, että ajatus sijaisuudesta on selvänä ja että pidämme horjumattomasti siitä kiinni, sillä se on lunastusopin perusajatus. Joka ymmärrettyään tämän selvästi ei usko, että Kristus oli meidän sijaisemme, se ei myöskään usko lunastukseen, ja sen tähden häneltä puuttuu se usko, joka vanhurskauttaa Jumalan edessä.

Oliko jokin muu pelastussuunnitelma mahdollinen?

Monet, jotka ainoastaan epätäydellisesti käsittävät opin lunnasta, ovat taipuvaisia kiistelemään asiasta ja sanomaan, etteivät he voi ymmärtää miksi Jumala ei olisi voinut pelastaa maailmaa jollakin muulla tavalla kuin Poikansa kuoleman kautta ihmisen sijaisena, lunastushintana. Sellaisille vastaamme, että he katsovat asiaa väärältä näkökannalta. Kysymys, jonka heidän tulee kysyä, ei ole, olisiko Jumala voinut käyttää toista tietä, vaan että käyttikö hän jotain toista tietä vai hyväksyikö hän lunastussuunnitelman.

Epäilemättä Jumalan viisaus olisi voinut löytää toisenkin suunnitelman ihmissuvun pelastamiseksi, mutta me voimme aivan hyvin päätellä, ettei parempaa suunnitelmaa olisi voitu keksiä, ja niin paljon kuin me ymmärrämme, Kaikkivaltias ei olisi voinut suunnitella toista edes yhtä hyvää pelastussuunnitelmaa kuin se, jonka hän on valinnut – suunnitelmaa, jossa kaikki olosuhteet, tilanteet ja halutut lopputulokset otetaan huomioon. Se tosiasia, että Jumala valitsi toisen menettelytavan langenneiden enkelien kanssa, osoittaa, voinemme niin sanoa, että hän olisi voinut kohdella langennutta ihmistä toisella tavalla. Hän olisi voinut toimia ihmisten kanssa samalla tavalla kuin enkeleiden kanssa, mutta tämä ei olisi ollut monien tuomitsemisessa sen edullisempaa, vaan kenties vähemmän suotavaa.

Jos vaikka oletamme, että tällaisen järjestelyn kautta yhtä suuri määrä ihmiskunnasta tulisi siunatuksi ja ennalleenasetetuksi, näkisimme tässä tavassa seuraavia huonoja

puolia: 1) Kuinka paljon kauheampi olisikaan sukumme siveellinen lankeemus ollut, jos se olisi saanut pitää sille annetun ruumiillisen ja henkisen täydellisyyden, ja annettu sen rappeutua ainoastaan moraalisisessa suhteessa! Kuinka paljon syntiä voikaan ihminen oppia kymmenessä, kahdessakymmenessä, viidessäkymmenessä tai sadassa vuodessa, ja kuinka syvästi hän olisikaan ehtinyt saada selville ja kokea pahuutta, jos hän olisi saanut elää 6000 vuotta Jumalasta erossa, mutta ei tuomittuna kuolemaan!

2) Sellainen pelastussuunnitelma, vaikka se olisikin koitunut yhtä suuren määrän hyväksi kuin se suunnitelma, jota Jumala on seurannut, ei olisi koskaan ilmaissut meille samassa määrin Jumalan luonteen ominaisuuksista. a) Näemme Jumalan oikeuden siinä, että kuolemanrangaistus ulotettiin myös niihin, jotka eivät olleet tehneet syntiä samalla tavalla kuin Adam, vaan jotka ainoastaan ovat siitetyt vääryydessä ja syntyneet synnissä, perinnöllisyyden kautta. (Room. 5:12,14; Ps. 51:7) Näin hän on ilmaissut meille oikeuden, joka ei poista syyllisyyttä ja joka ei tunnusta muuta kuin ehdottoman täydellisyyden. b) Näin hän paljasti meille rakkauden, paljon suuremman kuin mitä olisimme muuten voineet ymmärtää – joka seurasi meitä ja joka ”meidän vielä ollessamme syntisiä” lunasti meidät suurella lunastushinnalla meidän parantamisksemme. c) Tuomitsemalla ihmisen kuolemaan, lunastamalla hänet ja lopulta määrättyllä ajalla ennalleenasettamalla hänet ylösnousemuksen kautta, Hän saa tilaisuuden osoittaa jumalallisen voimansa, joka on paljon ylitse sen, mikä liittyy luomistyöhön, niin suurenmoinen ja ihana kuin se olikin; sillä epäilemättä vaatii paljon suuremman voiman suorittaa miljardien jo eläneiden ja kuolleiden olentojen ylösherätys – tuoda heidät esiin täsmälleen samanlaisina kuin he olivat olleet, niin että he tunnistavat itsensä – tämä vaatii paljon enemmän kuin yhden ihmisen luominen. d) Tämä suunnitelma, kun se on täydellisesti suoritettu loppuun, paljastaa Jumalan viisauden tavalla, jolla ei mitkään muut suunnitelmat olisi voineet osoittaa, niin paljon kuin voimme kuvitella toisia suunnitelmia. Se tulee osoittamaan, kuinka Jumala tiesi lopun jo alusta alkaen, ja kuinka hän on saattanut kaiken toimimaan oman tahtonsa mukaan vieläpä silloinkin, kun ihmiset ja enkelit eivät käsittäneet hänen toimiensa tarkoitusta, ja kun Saatana ja langenneet enkelit luulivat voivansa tehdä tyhjäksi Jumalan tahdon. Tulee vastaan sanomatta osoitetuksi, että Jumala on kykenevä saattamaan kaiken vaikuttamaan hyväksi, hänen päätöksensä toteuttamiseksi. Lopulta tulee osoitetuksi, että se sana, joka lähtee hänen suustansa, ei palaa turhana takaisin, vaan toimittaa sen, mikä on hänelle otollista, ja menestyy siinä, jota varten hän sen lähetti. – Jes. 55:11

Edelleen, jos Jumala olisi valinnut ihmiskunnalle saman suunnitelman kuin enkeleille, jotka tekivät syntiä, tai jos hän olisi valinnut minkä hyvänsä muun meidän ajateltavissa olevan suunnitelman, ei olisi ollut niin suotuisaa tilaisuutta evankeliumikauden seurakunnan, Kristuksen ruumiin, valitsemiselle; koska silloin taivaallisella Isällä ei olisi ollut samaa suurta tilaisuutta koetella Logoksen uskollisuutta ja tottelevaisuutta Isää kohtaan, eikä Logoksella tilaisuutta saavuttaa suurta voittopalkintoa, Jumalan luontoa – eikä pienellä laumalla olisi ollut tilaisuutta vaeltaa hänen askeleissaan. Lopuksi näemme, etteivät nämä opetukset koidu ainoastaan ihmiskunnan vaan myös kaikkien Jumalan järkevien luomuksien hyödyksi, kaikilla olemassaolon tasoilla; eikä ainoastaan muutamaksi vuosisadaksi vaan koko iankaikkisuudeksi.

”Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä! Sillä kuka on tuntenut Herran mielen? Tai kuka on ollut hänen neuvonantajansa... Sillä hänestä ja hänen kauttaan ja häneen on kaikki; hänelle kunnia iankaikkisesti! Amen.” – Room. 11:33-36